

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Maandag 3 mei 2010 • jaargang 36 • nummer 23 • 2009-2010 • www.veto.be

Veto rekruteert

Er doen veel sterke verhalen de ronde over het studentenleven. Het goede nieuws is dat die allemaal waar zijn. Dat zal u wel ervaren van op de eerste rij. In de ideale wereld bedoelen we met "eerste rij" de redactie van Veto. Wij zijn immers constant op zoek naar jong bloed, jonge ideeën en jonge meisjes. Wij hebben dan ook niets liever dan dat u ons vervoegt.

GEERT JANSSEN |

missie.

Vroeger twijfelde niemand aan de slogan "de beste pennen schrijven voor *De Morgen*". Tot iemand al die pennen op straat begon te smijten. Tegenwoordig schrijven de beste pennen voor *Veto*. Of toch de beste pennen onder pakweg de vijftientig. Plus de occasionele beste pen van net dat tikje ouder. Kom dat gerust zelf verifiëren. Neem een kijkje. Test uw pen. Of uw toetsenbord, als u zo'n nieuwerwetse beeldenstormer bent. U zal er geen spijt van krijgen.

BEELDENSTORMER

Dat hoeft zelfs niet te vloeken met voornemens à la dag na dag de nacht doorgronden in een groezelig etablissement of een hippe discotheek. Wij weten dat de zon opkomt in het oosten en wij zijn daar geregeld live getuige van. Wij zijn het meest decadente gezelschap sinds keizer Caligula met de mannen van Led Zeppelin op kroegtocht ging in Sodom. Of in Gomorra, daar willen we vanaf zijn. Wij zijn *party animals* met een

INTELLECTUELEN

Want dat is natuurlijk de *catch*: tussen het hijsen door, lullen wij niet gewoon over de wijven, de voetbal en het nakende einde van *F.C. De Kampioenen*. Wij spreken, neen, wij discutereren, wij debatteren, wij worstelen verbaal over het feminisme, over Immanuel Kant, over de situatie op de Gazastrook. Wij willen de waarheid weten en gaan over lijken om ons doel te bereiken. Wij zijn intellectuelen maar aardige intellectuelen.

Blader gerust eens door dit nulnummer. Een dwarsdoorsnede van wat we wekelijks brengen. Vindt u uw meug niet in cultuur, dan vast wel in wetenschap, studentikoziteit of misschien wel sociale dossiers of onderwijs. Zegt schrijven u niets? Wij zoeken ook voortdurend fotografen, layouters of ict-talent.

Dus kom eens af, probeer ons eens uit of we weten u te vinden. Ontdek jezelf, begin bij *Veto*. Wij zetten alvast een bak bier koud. Tot binnenkort!

Naar aanleiding van het literaire evenement *Uitgelezen zakten Marijke en Lotte Pinoy* af naar Leuven. Een interview met de dames leest u op pagina 11.

VERDER IN
VETO |

BUIZEN | 7

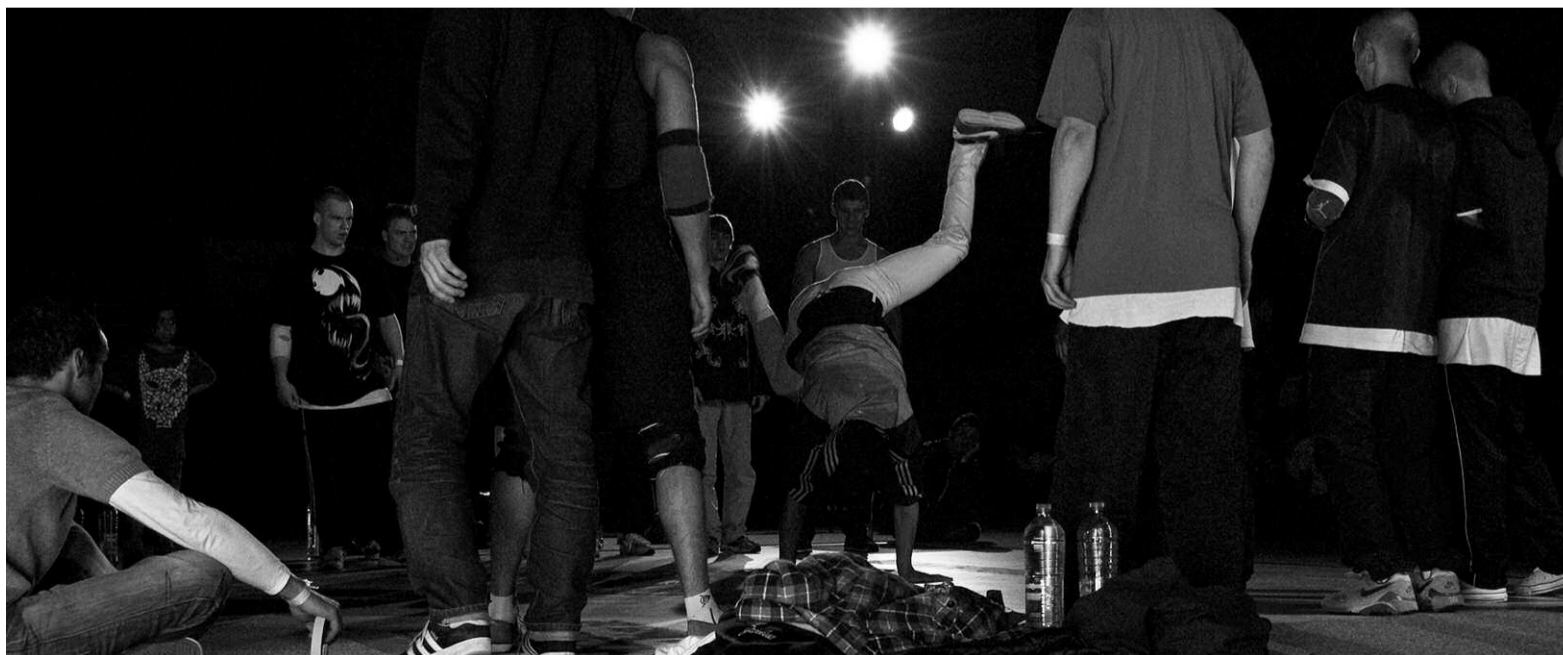
BENT VAN
LOOY | 12

TOBBACK &
TERMONT | 16

BEELD

Sommige mensen doen aan ballroom, anderen houden het op een slow. Een enkeling echter slooft zich liever uit en gaat op zijn kop staan. Breakdancen lijkt ons levensgevaarlijk, maar het levert wel schitterende beelden op. Tomas Van Oppens vond dat ook en legde de atleten vast op de gevoelige plaat. Jaarlijks verzamelt het kruim van de breakdancescene in Leuven voor 'Unbreakable'. Voor wie van acrobatische toeren houdt een echte aanrader

(RB)

(advertentie)

GROEPT
INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

Veto Trakteert:
Een jaar gratis
Veto

Plannen tweejarige master uitgesteld

Het bureau van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) – dat zijn de rectoren van de verschillende Vlaamse universiteiten – heeft vorige donderdag beslist om dan toch geen aanvraag in te dienen voor een tweejarige master in de humane wetenschappen. Daarmee wordt er alweer een nieuwe episode gebreed aan de soap rond de controversiële studieduurverlenging.

JEROEN DEBLAERE & MAUD OEYEN |

De beslissing komt er kort nadat uit nieuwe berekeningen van de beheerders van de betrokken instellingen was gebleken dat de meerkost van de hele operatie zou neerkomen op zo'n twintig miljoen euro. Geld dat er momenteel niet is. Op het ogenblik dat de beslissing werd genomen waren enkel de rectoren van de Hasseltse, de Antwerpse en de Leuvense universiteit aanwezig. Van de afwezige VUB en UGent reageert vooral de laatste erg teleurgesteld op de beslissing. Gent benadrukt dat de beslissing nog moet goedgekeurd worden door de raad van de VLIR en betwist bovendien de juistheid van de financiële gegevens waarop de beslissing werd gebaseerd. Het was overigens de eerste keer dat er een financiële simulatie werd gemaakt. "Ik weet niet of de beslissing van de rectoren er is gekomen naar aanleiding van deze verkeerde cijfers, dan wel of ze principieel is van aard," zegt Luc Moens, vicerector van de Universiteit Gent. "We willen erop aandringen dat de beslissing opnieuw bekeken wordt, maar dan met de juiste gegevens." Moens stelt zich verder vragen bij de houding van de K.U.Leuven in deze kwestie: "Ook de Leuvense rector was kennelijk te vinden voor het uitstel, daar waar de K.U.Leuven toch zeer sterk betrokken was bij de voorbereidingen."

CRISISSITUATIE

Bij de K.U.Leuven ontkent men alvast dat het zou gaan om een principiële afwijzing. "We steunen het principe om naar een tweejarige master te gaan in de humane wetenschappen," verduidelijkt rector Mark Waer. "Gezien de moeilijke financiële situatie van ons land en het feit dat we dit jaar minder middelen kregen voor hoger onderwijs, lijkt het ons echter niet verantwoord om de aanvraag dit jaar in te dienen. Bovendien gaat het om domeinen waar het academisch kader nu al terecht klaagt dat de onderwijslast zeer hoog is." Waer geeft toe dat de financiële problemen en de onderwijslast volgend jaar wellicht niet opgelost zullen zijn, maar is toch van mening dat er tegen juni 2011 een doorbraak kan zijn in het dossier. "Wat de lerarenopleiding betreft beginnen we stilaan in een crisissituatie te komen. Het gaat om een maatschappelijk probleem dat het dossier meer gewicht geeft. Een voordeel van de tweejarige master is dat men een volledig geïntegreerd traject lerarenopleiding zou kunnen aanbieden. De maatschappij zal daar wat inspanningen voor moeten doen, ook op financieel gebied. Daarnaast zou men druk kunnen uitoefenen om ook de bachelors enigszins te hervormen, en dan vooral te verbreden."

Luc De Schepper, rector van de Universiteit Hasselt, geeft een bijkomend argument dat pleit voor het uitstel van de studieduurverlenging: "De motivatie van de dossiers was niet altijd even sterk." Voor De Schepper is uitstel hier geen afstel, maar de rector betwijfelt of de tweejarige master er op korte termijn kan komen. "Ik zie het niet onmiddellijk gebeuren dat het nodige geld volgend jaar wel voorhanden zal zijn."

COMMEDIA

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) stuurde maandag nog een persbericht de wereld in waarin ze strenge eisen koppelt aan de invoering van de tweejarige master. In een eerste reactie op de recente beslissing vraagt ondervoorzitter Tom Demeyer snel om duidelijkheid. "Hoewel dit dossier fundamenteel is voor de toekomst van onze humane opleidingen in Europa, lijkt dit de zoveelste episode van een slecht geregisseerde en nauwelijks samenhangende commedia dell'arte. Net omdat er onvoldoende geld is, vrezen we dat de kwaliteit van de opleidingen bij een studieduurverlenging achteruit zal gaan. Er moet dan ook meer aandacht gaan naar de praktische modaliteiten en naar de gevolgen voor het onderwijs, de sociale voorzieningen en de infrastructuur. Bovendien dient de invoering van een tweejarige master te gebeuren tijdens het academiejaar 2013-2014 zodat studenten bij het aanvatten van hun hogere studies weten hoe lang hun opleiding zal duren." Ook de studenten stellen zich vragen bij de kwaliteit van bepaalde dossiers. "Er moet beter worden nagedacht over de hervorming van de bachelor en de aansluiting tussen bachelor en master. De studenten zouden bovendien dichter bij het overleg betrokken moeten worden."

Dit artikel verscheen op 26 mei 2010 Ondertussen heeft de VLIR haar standpunt herbevestigd en tegelijk zich principieel akkoord verklaard met de tweejarige master. Van uitstel komt dus niet noodzakelijk afstel.

Tweejarige master en bref

Op aangeven van de Bolognaverklaring, ondertekend door 29 Europese onderwijsministers, werd overgeschakeld op een totaal nieuwe opleidingsstructuur. In heel wat humane wetenschapsrichtingen veranderde men van tweejarige kandidaturen en licentiaten naar driejarige bachelors en eenjarige masters.

RUBEN BRUYNOOGHE |

Niet iedereen is zo opgezet met die verandering, zo blijkt. Daar waar de langere bacheloropleiding inderdaad meer kansen creëert om een bredere opleiding aan te bieden is de masteropleiding volgens dezelfde critici te kort om degelijk te zijn. Zo redeneert bijvoorbeeld ook de decaan van de Faculteit Letteren. Als oplossing wordt gedacht aan een verlenging van de master met een extra jaar. Dat voorstel maakt echter niet iedereen euforisch.

Niet in het minst zijn de studenten weinig opgezet met een studieduurverlenging. Vooral aan de Faculteit Letteren zien veel studenten het extra masterjaar niet als een welkome gift. Niet onlogisch als je bedenkt dat een meerderheid van studenten uit die faculteit sowieso nog een extra jaar lerarenopleiding volgen om aan de bak te kunnen raken. De tweejarige master komt er echter niet alleen voor de letterenstudenten, ook aan de Faculteit Sociale Wetenschappen, Godsgelerdheid en Wijsbegeerte zou-

den de opleidingen verlengen in duur.

De tweejarige master is geen dossier dat zijn grenzen kent in Leuven, integendeel, alle Vlaamse universiteiten zouden de studieduurverlenging gelijktijdig invoeren. Ofwel iedereen, ofwel niemand dus. Het is dan ook op Vlaams niveau dat de studenten zich verenigen om hun mening kenbaar te maken. Concreet gebeurt dat bij monde van de Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS). Zij stellen niet principieel hun veto tegen de tweejarige master, maar vragen wel heel strikte voorwaarden. Ze gaan enkel akkoord met een studieduurverlenging in de humane wetenschappen: "indien dit voor de specifieke opleiding noodzakelijk is en de kwaliteit ten goede komt. Een verlenging van de opleiding kan voor VVS dus enkel wanneer de voorgeschreven competenties en kennis niet gehaald worden binnen de huidige vooropgestelde termijn van vier jaar. Indien wordt overgegaan tot een studieduurverlenging is het bovendien van essentieel belang dat er rekening wordt gehouden met een aantal randvoorwaarden zoals studentenvoorzieningen, begeleiding en omkadering van studenten, hervorming van de curricula als geheel en timing," aldus het officiële standpunt.

Voorlopig kregen de studenten echter nog maar weinig inspraak in het ja/nee verhaal van de tweejarige master. De universiteiten lijken enkel naar financiële bezwaren te luisteren en niet naar de argumenten van de studenten die de opleidingen moeten volgen.

ONDER STEFAAN

Professor Vaes ontvangt ons op zijn kantoor. Aan de ene kant hangt er een bord volgeschreven met wiskundige tekens die – na verduidelijking – te klasseren zijn onder von Neumannalgebra's. Aan de ander muur zien we kindertekeningen. Deze zomer is hij gastspreker op het 'International congress of mathematicians', zowat het hoogste wat je als wiskundige kan bereiken. En op de 24-urenloop loopt hij elk jaar een rondje. Deze man is duidelijk in vele werelden thuis. Om het in wiskundige termen samen te vatten: een merkwaardig product.

IDE SMETS |

Veto: Andrew Wiles werkte ooit zeven jaar aan het bewijs van de laatste stelling van Fermat. Ligt u ook wakker van stellingen die u niet kan oplossen?

Stefaan Vaes: «Natuurlijk. Stellingen die je niet kan oplossen, dat heeft elke wiskundige. Dat drijft hen voort. Dat ze daar dan elke dag aan denken is een ander paar mouwen. Er zijn problemen die vijftig jaar zonder aandacht ergens blijven liggen omdat niemand meer methodes ziet om ze aan te vallen, bijvoorbeeld over priemgetallen. Een van de bekendste is de vraag of er oneindig veel priemtwelingen zijn. Een priemtweling is een priemgetal dat als je er het getal twee bij optelt weer een priemgetal geeft, bijvoorbeeld 5 en 7 of 11 en 13. Er zijn oneindig veel priemgetallen, maar zijn er ook oneindig veel priemtwelingen? In gelijkaardige zaken zijn recent veel doorbraken geweest, zodat er misschien nu weer mensen proberen dit vraagstuk op te lossen. Dat lijkt wel allemaal spelerei, maar net die dingen over priemgetallen spelen een belangrijke rol in cryptografie en beveiliging van onder andere internetverkeer.»

PRIEMTWEELINGEN

Veto: Een lezing van u draagt de titel: 'Hoe gemakkelijk is het om de Nobelprijs voor wiskunde te winnen?'

Vaes: «Om te beginnen was dat een grapje omdat er geen Nobelprijs voor wiskunde bestaat. Daar zijn heel veel wilde verhalen over, maar geen enkel werd met bewijs gestaafd. Een van de gangbare theorieën is dat de vrouw van Alfred Nobel een relatie met een wiskundige zou hebben gehad en hij dat niet wist te appreciëren. Er is nu wel sinds een aantal jaren de Abelprijs die ook in Noorwegen wordt uitgereikt en hetzelfde bedrag aan prijzengeld oplevert. Al veel langer bestaan er de Fieldsmedailles. Een soort van equivalent, maar bedoeld voor wiskundigen onder de 40 jaar. Makkelijk is het absoluut niet om zo een prijs binnen te halen. Er zijn daarentegen wel een heel aantal gemakkelijk lijkende problemen, zoals dat van die priemtwelingen. Als je die oplost, kom je zeker in aanmerking voor zo een prijs.»

Veto: Is het belangrijk om als wiskundige een dergelijke prijs te winnen?

Vaes: «Om te beginnen is het maar weinigen gegeven. In Vlaanderen zijn er al Fieldsmedailles uitgereikt, maar dat was telkens aan wetenschappers die ondertussen België al lang verlaten hadden. De laatste werd uitgereikt in 1994. Als je zo'n prijs wint, ben je een autoriteit binnen je domein. Maar aangezien de Abelprijs al even onbereikbaar is als de Nobelprijs, zal het antwoord –als je aan eender wie op de campus vraagt of ze van plan zijn hem te winnen– 'nee' zijn.»

Veto: U hebt een doctoraat geschreven over de definiëring van lokaal compacte kwantumgroepen. Komen wij deze materie in dagelijks

DE PROFESSOREN VAN VAES

Brechtje Keulen

het wiskundeniveau van de eerste graad middelbaar onderwijs niet optimaal zou zijn. Merkt u als docent ook op dat de kennis van wiskunde afneemt?

Vaes: «Als we al iets merken, zou dat natuurlijk vooral slaan op de kennis in de derde graad. Wat de instroom betreft bij ons is er één ding duidelijk: de studenten die nu toekomen hebben minder bagage abstracte wiskunde dan vroeger. Een van de vragen die bijvoorbeeld slecht uitgevoerd werden in de eerste graad was het manipuleren van veeltermen. Daar hadden de studenten van de eerste graad het moeilijk mee. Mocht je hen anderzijds een concreet vraagstuk voorleggen zoals 'We hebben een kamer van zoveel vierkante meter en we willen die behangen. Hoeveel rollen behangpapier hebben we nodig?' dan zou dat veel beter gaan».

«Dat wil zeggen dat we op die evolutie moeten inspelen, en onze programma's moeten aanpassen. We mogen er niet meer van uitgaan dat ze bepaalde dingen geleerd hebben in het middelbaar. Ik ben niet zo pessimistisch van aard. Ik heb niet de indruk dat het niveau van het eindproduct dat bij ons afstudeert gedaald is.»

Veto: *Studenten kwamen deze week op straat om meer geld voor hoger onderwijs te eisen. Was dat volgens u terecht?*

Vaes: «Studenten hadden natuurlijk zeker het recht om dat te doen. Ik ben zelf niet gaan betogen, omdat ik de timing misschien wat ongelukkig vond. In mijn ogen is een betoging iets om een stuk van de maatschappij achter uw zaak te krijgen. Ik denk dat in deze tijden van besparingen het een verloren zaak is om mensen achter een budgetverhoging te krijgen. Je kan aan de andere kant ook redeneren dat als we nu een budget+verhoging vragen, we alvast geen verlaging krijgen. Op die manier heb je misschien al gewonnen tijdens deze begroting. Als we alleen maar kijken naar het luik onderwijs denk ik dat we de vergelijking met de buurlanden kunnen doorstaan. Ik denk wel dat we in onderzoek ondermaats gefinancierd zijn.»

“De Nobelprijs is onbereikbaar”

leven tegen?

Vaes: «Kwantumgroepen is een stuk van de wiskunde dat achter kwantummechanica en mathematische fysica zit. Dat is niet eenvoudig om te visualiseren. Kwantumgroepen hebben nog geen concrete toepassingen. Nu nog niet. Het is hetzelfde als met die priemgetallen. De geleerde die de oneindigheid daarvan bewees, zou je honderd jaar geleden ook het antwoord schuldig moeten zijn gebleven.»

creëren van wiskunde, maar even goed van wetenschappen in het algemeen. Junior College is een programma voor de derde graad van het secundair onderwijs en gaat over de wiskunde achter Google. Dat is ook weer een voorbeeld van wiskunde die meer dan honderd jaar oud is en die nu geleid heeft tot het zoekalgoritme achter Google. Iedereen

heeft dat al gebruikt en iedereen is verbaasd dat het zo goed werkt. Het project heeft ondertussen zijn pilootfase doorlopen met een honderdtal leerlingen, maar dat neemt niet weg dat ze de lessen die de hardere wiskunde bespreken nog altijd moeilijk vinden. Alleen zijn ze nu misschien iets gemotiveerder om het te doorgronden omdat ze de toepassing kennen.»

BEHANGPAPIER

Veto: *Vorige week lasen we in het nieuws dat*

TOY STORY

Veto: *Uit onderzoek is gebleken dat 10 procent van de Britse studenten denkt dat Buzz Lightyear de eerste man op de maan is. Hoe zit het met het imago van de wetenschappen bij de jeugd?*

Vaes: «Dat was waarschijnlijk een meerkeuzevraag, want anders kom je daar toch niet spontaan op. (lacht) We hebben alleszins een probleem om voldoende studenten te lokken voor alle wetenschappen. Vandaag stond nog in de krant dat op tien jaar tijd het aantal ingenieursstudenten in Vlaanderen is gehalveerd. Dat is een drastische daling. Ik denk dat er een imagoprobleem is, maar niet alleen bij wiskunde. Het betreft alles wat de harde wetenschappen in het algemeen aangaat. Het wordt een beetje saai bevonden. Wiskunde is voor velen de ver-van-hun- bed-show.»

«Wat me wel stoort is dat wiskunde soms misbruikt wordt om te worden toegelaten tot bepaalde richtingen, bijvoorbeeld bij het ingangsexamen geneeskunde. Het komt symbool te staan voor intelligentie, terwijl dat helemaal niet zo is. De grote keerzijde van de medaille is dat jongeren wiskunde niet meer leuk vinden. Ze studeren wiskunde omdat het iets is dat moet.»

Veto: *U bent de coördinator van het project 'Junior college'. Draagt u daarmee bij aan de popularisering van de wetenschappen?*

Vaes: «Het is zeker de bedoeling om op een of andere manier bij de jeugd een ander beeld te

Brechtje Keulen

Sociaal engagement gepolst bij de Leuvense studenten

We krijgen het al eens naar ons hoofd geslingerd door een gemiddelde mei '68-er: de hedendaagse studenten zijn een tamme bende bij elkaar. En dat we maar eens wat meer op straat moesten komen. Een terechte klacht of het gekende gezet onder het motto 'vroeger was alles beter'?

LAURENS CERULUS |

Dat de student een belangrijke maatschappelijke stem heeft, zou ondertussen een vaststaand feit mogen zijn. Maar zijn de studenten zich hier zelf van bewust? Als het van een recente enquête van Comac zou afhangen, zeker wel. Het is een goede gelegenheid om eens te luisteren naar enkele Leuvense studentenverenigingen.

Naar aanleiding van de nieuwe lichte studenten dit jaar organiseerde de linkse studentenvereniging Comac een enquête die toetste naar sociaal engagement bij 359 studenten uit Leuven. Op de vraag "Vind je dat de student zich moet inzetten voor een betere wereld?" antwoordde 94

"Opwarming van de aarde is voor ons een achterhaald thema"

procent van de ondervraagde studenten met 'ja'. Een sterke score, maar misschien toch een redelijk evident resultaat. Daarnaast vond de ondervraagde student vooral een sociale organisatie een belangrijk medium en dacht vier op tien dat ze ook door zijn of haar studies en latere job een steentje konden bijdragen. Tenslotte werd gepolst naar de thema's die de student belangrijk vindt. Uit een — niet bepaald exhaustieve — lijst van thema's kwamen 'racisme in de samenleving terugdringen' en 'een democratisch onderwijs waar iedereen dezelfde kansen krijgt' naar voor als belangrijkste.

Mogen we het van Comac aannemen, zit het tot dusver nog wel snor met de sociale beweging van ons, tamme bende studenten. We moeten, om die conclusie te trekken, wel vlug de ogen sluiten voor de fronsende blikken van een deskun-

dig enquêteur.

OPVOEDEN

Enkele reacties op deze enquête geven een genuanceerder beeld weer van wat zoal leeft als engagement. Het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU) richt zich bijvoorbeeld op thema's als de financiële crisis of de rechtstaat. De vereniging Noord-Zuid Studenten werkt dan weer rond thema's als de herverdeling van de welvaart of duurzaamheid en klimaatverandering. Leggen we ons oor te luister bij het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond, blijkt een andere visie op sociaal engagement te leven. "Racismebestrijding en opwarming van de aarde zijn voor ons achterhaalde thema's" dixit Maarten De Troyer, preses van het KVHV, "Vlaamse onafhankelijkheid is een van onze grotere thema's en we proberen ook een moraal in het studentenleven te bevorderen. Eerder een opvoedend project dus eigenlijk."

De verenigingen laten zich allen behoorlijk positief uit over de sociale beweging in Leuven. Zowel Noord-Zuid Studenten als Comac

zijn nieuwe, groeiende bewegingen die in de laatste jaren een sterke stijging van leden kunnen voorleggen. LVSU en KVHV tellen een stabiel ledenaantal doorheen de laatste jaren. Ook de sociaal geëngageerde activiteiten, zoals de jaarlijkse Picknick Met Jam van de Noord-Zuid Studenten of de wekelijkse Blauwe Maandagen van het LVSU, lijken zeker succes te hebben.

Volgens Pieter Stillaert van de Noord-Zuid Studenten zou het sociaal engagement zeker gedaald zijn. "Het engagement valt echter niet altijd even hard op omdat jongeren ook shoppen tussen verschillende organisaties." Een diversiteit aan organisaties dus, die over het algemeen blijken te geven van een gezonde portie sociaal engagement in Leuven. De gemiddelde mei '68-er is meer dan welkom op de georganiseerde activiteiten.

Equal Pay Day | Vrw zkt uni

Emancipatie: het woord is door de jaren heen tot op de draad versleten. Ook de betekenis deinde verder en verder uit. Elke minderheidscategorie in de bevolking kan zich inmiddels op mogelijke of nodige emancipatie beroepen

ELINE VAN ELDERE |

Nu wordt door het Algemeen Belgisch Vakverbond (ABVV) en de progressieve vrouwenbeweging Zij-Kant teruggekeerd naar de roots van de emancipatie: die van de vrouw. Op 26 maart organiseren ze samen Equal Pay Day. Onder het motto 'Geef vrouwen hun verdiende loon' wordt nog maar eens voor professionele evenwaardigheid van beide geslachten gepleit.

LOONKLOOF

Klachten of verzuchtingen omtrent het fenomeen klinken sommigen — mannen — als 'het geluid van nagels over een krijtbord' in de oren. Toch is de achterstelling van vrouwen in vele sectoren een trieste realiteit. De ontvoogding van het zwakke geslacht loopt niet van een leien dakje. Er is nog een lange weg af te leggen. Dat blijkt uit cijfergegevens over de loonkloof op de arbeidsmarkt.

De meest recente gegevens uit 2007 tonen aan dat die nog steeds 23,46% bedraagt, amper een fractie minder dan in 2006. Wordt er dan nog eens rekening gehouden met andere factoren, zoals het effect van deeltijds werken op het inkomen, stijgt de kloof exponentieel. De tendens toont een lichte verbetering tot en met 2006, maar daarna stagneren de cij-

fers.

Dat ook in de academische sector het einde van de ongelijkheid nog niet in zicht is, bevestigt Vera Claes van Zij-Kant. "Aan de universiteiten zien we een stijging van de loonkloof naarmate men hoger klimt op de academische ladder. Er beginnen meer meisjes dan jongens aan een universitaire opleiding, en ook bij de doorstroom naar doctoraten en eventueel assistentschap blijft de balans relatief in evenwicht. Kijken we echter naar het percentage vrouwen onder professoren zien we een enorm onevenwicht." Inderdaad, een kleine zoektocht levert een percentage van slechts 9% vrouwen op bij de Gewoon Hoogleraren.

ZIJSTAP

Hoe kan het dat, alle wetsvoorstellen, beleidsnota's, studiedagen en goede bedoelingen ten spijt, de toestand zich maar niet lijkt te normaliseren? De K.U.Leuven heeft bijvoorbeeld een uitgebreid diversiteitsbeleid dat — o ironie — nagenoeg volledig door vrouwen bestierd wordt. Op 17 maart bijvoorbeeld organiseert het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte een conferentie rond de problematiek: 'De Academische ladder voor vrouwen'.

"De universiteiten zijn in de meeste gevallen nog steeds op een old boys network gebaseerd. Zo wordt er natuurlijk indirect gediscrimineerd. Daar komen dan de zogenaamde sticky floors bij. In tegenstelling tot het glazen plafond worden mannen en vrouwen in dezelfde positie dan wel even goed verloned, mannen worden opvallend veel vaker in hogere posities aangesteld. Vrouwen blijven steken, krijgen kinderen en meestal zijn zij het die daarvoor een zijstap in hun carrière maken," aldus nog Claes.

Bond vervuuld

Wie kan zich de Bondgenotenlaan nog voorstellen zonder de bussen? De Lijn is niet meer weg te denken uit menige reis. Toch zit er een luchtje aan. Letterlijk. De busuitlaatgassen zorgen ervoor dat de grenswaarden van vervuilende stoffen fameus worden overschreden.

MARTIJN SMIERS |

Uit de uitlaat van bussen komt stikstofdioxide, fijn stof en ultrafijn stof. Die eerste stof speelt een rol bij smogvorming. Met het programma CAR-Vlaanderen kunnen vervuilingsniveaus worden berekend. Wij voeren het aantal bussen op de Bondgenotenlaan per dag in: 1545. Daarna duwen we op enter en wat blijkt? De grenswaarde voor fijn stof wordt 55 dagen per jaar overschreden, terwijl dat maximaal maar 35 dagen per jaar zou mogen. Ook het jaargemiddelde van de concentratie stikstofdioxide is bijna 25% hoger dan toegestaan.

Als gevolg zouden acute klachten aan neus, keel en luchtwegen kunnen optreden. Vooral astmapatiënten zijn hiervoor kwetsbaar. Reden tot paniek? Filip Vanhove, medewerker bij Transport & Mobility Leuven, vertelt dat er een kleine foutmarge op de gegevens zit. "CAR-Vlaanderen is in 2006 door ons gemaakt en we werken aan een update. Maar als de gegevens correct zijn ingevoerd, zijn de resultaten echter wel een goede benadering van de realiteit."

"En dan rekenen we het overige verkeer en ultrafijnstof nog niet eens mee," zegt Karel De Graaff, die al sinds 2004 "ontelbare" boze brieven stuurt over dit onderwerp. "De stad Leuven reageerde nog nooit. Het is bekend dat De Lijn en de winkeliers de bussen graag door het centrum willen laten gaan. Zo wordt het winkelend publiek aan de deur afgeleverd."

Leuven Schep van Milieu Mohamed Ridouani (sp.a) benadrukt dat CAR-Vlaanderen een model is, "maar je hoort mij niet mordicus tegenspreken dat er verhoogde concentraties boven de Bondgenotenlaan hangen. Om die conclusie te trekken, hoeft geen specialist te zijn. Wel moet men een afweging maken tussen concentraties verlagen en het busgebruik stimuleren. Dat laatste is namelijk goed voor milieu en studenten. Als je de bus afschaft krijg je het veelvoud van auto's terug."

OVERSTAPPEN

Met dagelijks 17.000 passagiers op het Fochplein kan dat kloppen als een bus. Wat nu? Volgens De Graaff gaan zeer veel buspassagiers wel door het centrum, maar hebben ze een andere eindbestemming. "In het centrum wordt de norm zwaar overschreden en wordt de gezondheid van voetgangers, fietsers en bewoners willens en wetens geschaad. Men zou aan de ring moeten overstappen op bussen die door het centrum gaan. De andere bussen zouden dan verder rijden langs de ring. Daar zijn immers zeer weinig mensen en waait de vervuilde lucht makkelijker weg. Op de brede en snelle noordring wordt de EU-norm bijvoorbeeld niet overschreden. Bovendien gaan busritten via de ring vaak sneller."

Toeval of niet, het blijkt dat er wordt gewerkt aan een plan dat hier redelijk op aansluit. Volgens Ridouani is de gemeente in samenspraak met De Lijn nieuwe busroutes aan het uitdenken. "Want het busverkeer in het centrum kan je met de helft verminderen. Die wil hebben we ook. De uitrol van de besprekingen kan men over enkele jaren verwachten. Verder stimuleren we De Lijn om hybride bussen te gebruiken."

BEVRIEZEN

Volgens woordvoerder Kelly Serretti werkt De Lijn hard aan schonere bussen. "Door onder andere roetfilters en speciale katalysatoren is de laatste vier jaar de uitstoot van stikstofoxiden met 15% verminderd en de uitstoot van fijnstof met ongeveer 50%." Sinds het uitkomen van CAR-Vlaanderen in 2006 zit er dus al schot in de zaak. "Het probleem is wel dat een verplichte overstap bijkomende rittijd zou vergen. Het studiebureau Stratec heeft, op basis van enquêtes, uitgerekend dat de reiziger liever 14,73 min. aan boord van het voertuig blijft zitten dan één keer te moeten overstappen. Bovendien betekent een overstap niet automatisch dat het aantal bussen in het centrum kan dalen. Voor het grote aantal centrumreizigers moet er namelijk voldoende bussen worden voorzien. De overstaphaltes moeten ook worden uitgerust voor grote groepen reizigers." Met al die vuile lucht valt het te hopen dat de stad en De Lijn er snel uitkomen. Wel konden het stadsbestuur en De Lijn het enkele jaren geleden al eens worden om het aantal bussen in het centrum te bevroeren.

Stel nu dat het aantal Bondgenotenbussen effectief zou halveren. En dat daarbij (hypothetisch) 25% schonere bussen komen. Dan zegt CAR-Vlaanderen voor 2015 dat de vervuilingswaarden binnen de perken zullen blijven. In spanning en smog wachten wij af.

De staatloze student | Majd Khalefi

Leuven is een smeltkroes van rassen en culturen. Elke vreemdeling in deze stad heeft een apart en soms bizar levensverhaal. Deze week lichten we Majd Khalefi eruit. Majd is student aan de K.U.Leuven en staatloos. Al hoopt hij binnenkort ook Sire te mogen zeggen tegen Albert II van België.

IDE SMETS & ERIC LAUREYS |

Majd Khalefi: «Ik ben hier heel toevallig met het vliegtuig beland. Oorspronkelijk ben ik geboren in Dubai. Ik heb een beetje een speciale jeugd gehad. Om de vier jaar woonde ik in een ander land. Mijn ouders zijn vrij vroeg gescheiden, en dan wisselde ik vaak van land met de bedoeling om de beurt even bij hen te kunnen wonen. Ik woonde onder andere in Koeweit, de Verenigde Arabische Emiraten, Syrië, Jordanië. Ook mijn onderwijs heb ik een beetje overal gevolgd. Toen ik verder wilde studeren, zocht ik een fijne plek om dat te kunnen doen. Toevallig ben ik beginnen lezen over België. Hier worden namelijk veel opleidingen in het Engels aangeboden. Maar mijn eerste plan was wel om de taal te leren en een job zoeken tot ik genoeg Nederlands kende om te beginnen studeren.»

STAATLOOS

Majd: «Ik ben Palestijns van nationaliteit, maar eigenlijk ben ik staatloos. De meeste landen van de wereld erkennen mij dan ook als staatloos. Mijn vader is weggegaan uit Palestina. Dan is hij in Syrië terechtgekomen en vervolgens gemigreerd naar de Emiraten waar ik geboren ben. Volgens de wetten van de Emiraten heb ik geen recht om die nationaliteit te krijgen en in de meeste landen was de situatie gelijk-

aardig. Ik heb ondertussen een VN-paspoort. De eerste procedure die ik hier in België moest doorlopen, was de erkenning van mijn staatloosheid. Na twee jaar ben ik erkend, en mocht ik overschakelen naar een echte naturalisatieprocedure. Ik moest wachten om een onbepaalde verblijfsvergunning te krijgen. Ik heb toen geprobeerd om mijn kennis van het Nederlands op te vijzelen, mijn sociale contacten uit te breiden en ook wat hobby's te zoeken. Ik heb een tijdje bij de Chiro gezeten, dat was een prettige ervaring. Ik haalde ook een Belgisch middelbareschooldiploma via het systeem van de middenjury.

Na wat omwegen via wetenschappelijke studierichtingen ben ik terechtgekomen bij Arabistiek. Doordat ik in de verschillende landen van het Midden-Oosten heb gewoond kan ik het dialect spreken van ongeveer tien landen: Egyptisch, Koeweitisch. Nu zit ik in het derde jaar.»

NATURALISATIE

Majd: «Ondertussen word ik voor het einde van het jaar normaal gezien genaturaliseerd. Ik denk dat dat proces al begonnen is vanaf de eerste dag dat ik hier ben aangekomen, ondertussen zes jaar geleden. Het vervelende is dat ik in die tussentijd nooit veel heb vernomen over de vorderingen in het dossier. Het gaat altijd via het gemeentehuis en dan naar buitenlandse

CAROLINE SCHROYEN

zaken in Brussel. Dat gebeurt allemaal zonder enige persoonlijke informatie. Dat is wel jammer, want ik ben het gewoon om altijd op de hoogte te zijn. In al die landen waar ik heb verbleven was er steeds een persoonlijk contact met de persoon die mijn dossier beheerde. Nu is het een beetje verwarrend wat er aan het gebeuren is, je moet heel lang wachten, maar tegelijker-

tijd komt alles wel in orde.

Er zijn verschillende criteria om in aanmerking te komen voor regularisatie. Je wordt onder andere beoordeeld op je sociale integratie. Je politieke en humanitaire situatie worden ook beschouwd als een soort criterium. Ik ben dus staatloos en heb de facto geen nationaliteit. Ik kan nergens terecht, want ik mag ook niet terugkeren naar

Palestina. Mijn sociale integratie was ook een belangrijk punt. Ik heb veel informatie moeten verzamelen over wat ik de voorbije vijf jaar allemaal heb gedaan. Het heeft bijvoorbeeld geholpen dat ik de afgelopen jaren studentenjobs heb uitgeoefend.»

NATIONALISME

Majd: «Ik heb zelf geen nationalistisch gevoel, ik ben namelijk nooit in mijn land geweest. Ik ben altijd buitenlander geweest en kan dus moeilijk zeggen dat ik nostalgie heb voor mijn land. Ik mis mijn vrienden wel overal in die landen, maar ondertussen zou ik België misschien het meest missen. Ik ben hier ondertussen zes jaar, dat is langer dan in enig ander land in het Midden-Oosten waar ik ooit heb verbleven.»

DE MUUR

Majd: «Ik ga proberen een manier te zoeken via mijn vrienden van de Noord-Zuid Studentengroep om debatten te organiseren, zodat ik meer kan te weten kan komen over de andere kant van het Palestijns-Israëliësch verhaal. Ik heb de kans nooit gehad zolang ik daar was. Ik heb nooit met een Israëlië gepraat behalve hier in België. Ik heb een kleine droom om binnen bepaalde tijd, als ik afgestudeerd ben, educatieve reizen naar het Midden-Oosten te organiseren. Nu is er in Palestina totale isolatie, en door de muur groeien de mensen alleen maar verder van elkaar maar op zo een kleine afstand. Je kan het perfect vergelijken met een mens uit Leuven en een mens uit Heverlee die zo dicht bij elkaar wonen.»

Studeren met een leefloon

Met veel tamtam werd vorige week bericht dat het aantal studenten met een leefloon de voorbije zes jaar meer dan verdubbeld is. De economische crisis zou de grote boosdoener zijn. De cijfers zijn echter lang niet zo eenduidig te interpreteren als de media laten uitschijnen.

RUBEN BRUYNNOOGHE & SOPHIE VERREYKEN |

Het aantal studenten dat bij het OCMW van Leuven een leefloon trekt, is vrij stabiel. Over heel Vlaanderen is er tussen 2008 en 2009 zelfs een daling merkbaar van 3448 naar 2805. «Het is dus niet in de eerste plaats de crisis die de schommelingen veroorzaakt», weet Ruth Stokx van de Sociale Dienst van de K.U.Leuven, «in het merendeel van de gevallen ligt een familieconflict aan de basis van het leefloon. Zelfs studenten uit financieel gezonde gezinnen kunnen een leefloon aanvragen bij het OCMW als blijkt dat zij volledig gebroken hebben met hun ouders. In dat geval kan het OCMW de onderhoudsgelden terugvorderen van de ouders.»

Toch is nu het aantal leefloonstudenten groter dan in 2003. De verklaring ligt echter voor de hand volgens Stokx: «In 2002 is er een wet in werking getreden die het voor studenten makkelijker maakt om een leefloon te ontvangen. Die informatie komt echter niet automatisch tot de rechthebbenden. Zij moeten dat leefloon namelijk zelf aanvragen. In de loop der jaren is dat recht steeds meer ingeburgerd geraakt en zijn er dus ook meer aanvragen ingediend. Tegenwoordig lijkt het cijfer zich te stabiliseren, eventuele stijgingen zijn dan te verklaren door de stijging van het

totaal aantal studenten eerder dan economische crisissen.»

Rond leeflonen hangen trouwens nog andere misvattingen en vooroordelen, getuigen Tine en Lise*, zelf studentes met een leefloon. Lise: «De stap naar het OCMW zetten is eigenlijk het moeilijkste, vooral vanwege het imago dat het OCMW heeft. Velen associëren het OCMW met marginaliteit, terwijl ze je eigenlijk de kans bieden om verder te studeren. Bij mij was het kiezen tussen werken of studeren met een leefloon; dan was de keuze snel gemaakt, maar ik ben er zeker van dat voor veel mensen de drempel nog te hoog ligt.»

Tine: «Het ene OCMW is het andere niet. Je kan jezelf moeilijk echt beschouwen als iemand die recht heeft op een leefloon. Uiteindelijk zijn het deels de OCMW's zelf die uitmaken of je recht hebt op een leefloon of niet. Ik ben bijvoorbeeld twee keer afgewezen vooraleer ik hier in Leuven werd opgevangen.»

Het leefloon zelf kan gecombineerd worden met een studiebeurs. Geen overbodige luxe volgens Tine: «Ik kom eigenlijk maar net rond en dat is niet omdat ik ontzettend veel uitgeef. Zo ga ik bijvoorbeeld nooit naar de Alma, want zelfs dat is te duur voor mij. Ik kook altijd zelf en doe mijn inkopen bij Aldi. Nu is mijn computer gecrasht, wat meteen

voor een grote financiële uitgave zorgt. Mijn bril is eigenlijk aan vervanging toe, maar dat zal ik pas volgend jaar kunnen regelen, wanneer ik terug het geld van mijn beurs ontvang. Dan is het jammer dat mensen ervan uitgaan dat je veel geld ontvangt.»

Een leefloon krijg je bovendien niet zomaar. Zo is er voorafgaand een onderzoek van het OCMW om uit te maken of de band met het gezin werkelijk is doorgeknipt. Lise: «Van het onderzoek heb ik zelf niet veel gemerkt. Ze hebben waarschijnlijk mijn ouders gecontacteerd en hebben vastgesteld dat ik inderdaad niet meer thuis woon. Ik weet wel dat mijn vader erg boos is geworden

toen het OCMW mijn onderhoudsgeld wou vorderen. Nu goed, uiteindelijk was hij toch al boos.»

Tenslotte wordt van een leefloonstudent ook engagement verwacht. In de overeenkomst die wordt opgesteld, wordt meestal geëist dat de student in de zomermaanden een vakantiejob neemt en dat hij of zij naar alle lessen gaat en voor alle vakken slaagt, bij dat alles wordt een relatief strikte individuele opvolging voorzien.

* In het artikel worden fictieve namen gebruikt voor de studentes.

SOPHIE VERREYKEN

Studenten plegen geen zelfmoord door examens

Papers, thesissen, presentaties. Hoewel iedereen erop vloekt, gaan sommigen eraan ten onder. De sociale netten van de K.U.Leuven staan klaar om deze studenten op te vangen. Het aanbod is er en je moet dus enkel je weg vinden.

IDE SMETS |

Elke dag staat in België de trein gemiddeld twee uur stil ten gevolge van een zelfmoordpoging. Ondanks we sinds 2000 gelukkig terug een dalende trend in de cijfers observeren, is het niet te ontkennen dat de laatste decennia het aantal zelfdodingen zowel hier als in de rest van Europa over het algemeen en onder jongeren gestaag gestegen is. Aan de K.U.Leuven betekent dit dat gemiddeld twee tot vier studenten waarvan het geweten is jaarlijks ten gevolge van zelfmoord overlijden.

Het aantal suïcides onder Leuvense studenten blijkt uit onderzoek in verhouding niet hoger te zijn dan de algemene cijfers in deze leeftijdscategorie. "Er is voorlopig geen reden om te denken dat er meer zelfmoorden zijn onder studenten, maar ook niet minder," aldus Hugo Lietaer, psychotherapeut aan het Psychotherapeutisch centrum (PTC). Bij de studenten die statistisch het meeste risico lopen is vooraf al een psychiatrische risicofactor zoals ernstige depressie of schizofrenie aanwezig. Deze studenten hebben daarenboven hun context niet mee. Ze hebben het moeilijk met weg zijn van huis en moeten heel wat presteren. Het is voor elke student zo dat examens een stresserende gebeurtenis zijn, maar in principe moet je daar mee kunnen omgaan. Al is die context relatief. Voor velen blijkt net het tegenovergestelde heel bedreigend: het beëindigen van de studie. Ze kunnen niet met de leegte overweg en lopen verloren.

Een andere groep die uit de zelfdodingstatistiek naar voor komt, zijn holebi's. Tijdens hun jongvolwassenheid worden ze geconfronteerd met een eigen identiteit. In de maatschappij is dit thema minder en minder taboe, maar vooral binnen het gezin kunnen er zich hier nog problemen rond stellen. De allerbelangrijkste risicogroep zijn ten laatste mensen die al ooit zelfmoordpogingen hebben ondernomen. Suïcidaal gedrag is een gedrag dat je aanleert. Hoe vaker je het doet, hoe gemakkelijker je dergelijk gedrag bovenhaalt om met problemen om te gaan.

ALARMSIGNALLEN

Het zo laagdrempelig mogelijk maken van de hulpverlening is een belangrijk aspect van zelfmoordpreventie. Toen een tiental jaar geleden plots een stijging van het aantal zelfmoorden werd genoteerd aan de K.U.Leuven, bleek dat er bijna geen enkel van de slachtoffers had aangeklopt bij de hulpverleningsdiensten. Een van de speerpunten van het preventieproject dat toen werd opgestart, is een opleiding voor nulde- en eerstelijnsmedewerkers. Er wordt de personen die het dichtst bij de student staan zoals ombudsen, medewerkers van de medische dienst, studieadvies, geleerd om bepaalde signalen in gesprekken op te vangen. Bij hen zullen studenten zich alvast het sponstaant gedragen en ze bevinden zich dus in de meest geschikte positie om alarm te slaan indien nodig en door te verwijzen naar de hulpdiensten.

Holebi's kunnen zoals alle andere studenten bij de studentendiensten van de K.U.Leuven terecht, maar een specifieke samenwerking tussen het MPTC en holebiverenigingen is er voorlopig nog niet. Dat is wel het geval met de spoedevallendienst van gasthuisberg om kort op de bal te kunnen spelen bij zelfmoordpo-

gingen en andere crisissituaties.

Alexandre Reynders, wetenschappelijk medewerker aan LUCAS, het centrum voor zorgonderzoek en consultancy

CHRISTINE LAUREYS

"De behoefte naar menselijk contact blijft meestal bestaan"

bevestigt dat dit een goede strategie is. "Er werd op dit moment voor twee preventiemethodes aangetoond dat ze efficiënt zijn. In eerste instantie is dat de bevordering van deskundigheid van huisartsen en zorgmedewerkers wat personen betreft die suïcidaal en depressief zijn. Ten tweede is dat het beperken van de toegankelijkheid van middelen die tot suïcide kunnen leiden. Dit is aangetoond voor hotspots zoals bruggen die minder toegankelijk werden gemaakt. Ook de NMBS is volop bezig met de toegang tot zijn spoorwegennet te bemoeilijken."

De toegankelijkheid van het MPTC wordt verder verhoogd door studenten via mail en andere kanalen op de hoogte te brengen van het aanbod vooral omtrent cursussen die ingericht worden in het kader van faalangst, sociale angst en stress, maar ook omtrent individuele therapie, psychiatrische begeleiding en de examenservice van het medisch centrum.

Het merendeel van de eerstejaars wordt daarnaast uitgenodigd deel te nemen aan het medisch onderzoek. Deze mogelijkheid bestaat al sinds 1969, maar in tegenstelling tot vroeger krijgen studenten nu een psychomedische vragenlijst voorgelegd, en volgt er daarna een persoonlijk gesprek.

attest nodig. Vervolgens worden de praktische moeilijkheden die het gevolg zijn van de ziekte in kaart gebracht en wordt er nagedacht hoe men daaraan te pas kan komen. Bij psychiatrische stoornissen neemt dit tijd in beslag, zeker aangezien zij doorgaans onzichtbaarder zijn, grilliger verlopen en minder meetbaar zijn dan fysieke aandoeningen. Voorlopig is dit de meest efficiënte manier om ervoor te zorgen dat niet iedereen zich depressief kan melden, maar het geduld van degenen die het echt nodig hebben wordt wel op de proef gesteld.

"Voor wijzigingen in een examenplanning, heb je voorlopig toch nog enige goodwill van de proffen nodig. Zij moeten daarvoor hun drukke agenda serieus overhoop gooien. Verder zit niet iedereen aan de universiteit hierover op dezelfde golfen. Er rust toch nog steeds een stigma op mensen met een psychiatrische stoornis. Sommigen twifelen eraan deze studenten wel in een universitaire gemeenschap passen," luidt het aan het MPTC. Al is deze vraagstelling eigenlijk al beantwoord doordat recent beslist is dat de antidiscriminatiewet nu ook verplicht in het onderwijs moet worden toegepast. Hierdoor zal men aan elke onderwijsinstelling redelijke aanpassingen voor studenten met een psychiatrische stoornis in de toekomst moeten toestaan zoals voor studenten met een andere functiebeperking.

ZELFMOORDLIJN

Een landelijk initiatief dat de drempel om hulp te zoeken voor mensen die met zelfmoordgedachten rondlopen wil verkleinen, is de zelfmoordlijn. In 2008 werden er door vrijwilligers meer dan 10 000 oproepen beantwoord en in april 2009 opende er een tweede vestiging van de zelfmoordlijn in Leuven. Aan het begin van het academiejaar worden er dan ook acties gepland om studenten warm te maken voor een engagement bij de zelfmoordlijn. Marleen Gheldof, diensthoofd van het MPTC vertelt hierover: "Ik vind dat op zich een heel goed idee. Vooral omdat de studenten vooraf gescreend worden en een goede opleiding krijgen alvorens ze aan de telefoon plaats nemen. Ik ben er zeker van dat studenten die zich al georiënteerd hebben in richtingen zoals geneeskunde en psychologie veel kunnen leren uit een dergelijk engagement."

Laura, een studente die ondertussen al tweeënhalfjaar actief is bij de zelfmoordlijn vertelt hierover: "Als vrijwilliger probeer ik vooral naar de persoon die belt te luisteren. Hoe diep die ook in de put zit of hoe groot de wens om te sterven ook is; de behoefte naar menselijk contact blijft meestal bestaan. Alleen al de aanwezigheid van een betrokken en niet-veroordelende persoon kan op zo'n moment soms al voldoende zijn om een crisis te helpen overbruggen. De misvatting bestaat dat enkel 'zwakke' mensen hulp zoeken. Integendeel. Door de Zelfmoordlijn ben ik meer gaan beseffen dat er niets zo kwetsbaar is als de mens." *Medisch en Psychotherapeutisch Centrum (MPTC), Van Dalecollege, Naamsestraat 80, 3000 Leuven, <http://www.kuleuven.be/gezondheid/> Tel. PTC: 016 / 32 43 43, Email: ptc@dsv.kuleuven.be Tel. MC: 016 / 32 44 20, Email: mcs@dsv.kuleuven.be Tel. Zelfmoordlijn: 02 / 649 95 55, www.zelfmoordpreventie.be*

GOODWILL

Sinds rector Vervenne draagt de K.U.Leuven het inclusief onderwijs hoog in het vaandel. Vanuit het besef dat mensen met suïcideneigingen steeds gekend zijn met een ernstige psychopathologie werd er een steunpunt psychosociale omkadering opgericht. Dit steunpunt werd ondertussen opgenomen in de cel studeren met een functiebeperking. Via deze weg probeert men studenten met een psychiatrische problematiek gelijke kansen te geven wat studeren en examens betreft. Tussen theorie en praktijk blijft er nog wel een weg af te leggen.

Het is op dit moment niet zo moeilijk om voor het overlijden van een naaste tijdens de examenperiode uitstel van examens te krijgen, maar bij psychiatrische stoornissen ligt dat toch anders. Deze studenten kunnen inderdaad beroep doen op een speciale zorgcoördinator, maar daarvoor is in eerste instantie een medische

Gebuisd, gezakt, gefleest?

De verse feestdrukte doet het misschien niet vermoeden, maar de examens hebben als vanouds weer diepe wonden geslagen. Veto mengde zich onder de slachtoffers en peilde vakkundig naar hun gemoedsgesteldheid. Meer nog, we beperkten ons niet tot zuiver ramptoerisme, maar gingen ook op zoek hoe het in het tweede semester beter te doen. Studieadvies, monitoraat, remediëren?

PIETER HAECK & IDE SMETS |

Je oor te luisteren leggen bij de gebuisden van deze wereld: het levert heel wat uiteenlopende reacties op. Voor Tim, eerste bachelor Handelsingenieur 'bleek het moeilijker dan verwacht,' een andere 'wist niet goed waar het fout gelopen was' of voor een zeldzaam geval is nu buizen deel van een strategie om een graad te behalen in tweede zit. Erasmussen hadden wat problemen om het hier heersende systeem onder de knie te krijgen. "In mijn thuisland Mexico leggen proffen veel meer klemtonen. Je weet welke hoofdstukken belangrijk zijn. Als je die niet leert, mag je het vergeten. Hier is alles even belangrijk. Dat heb ik verkeerd ingeschat," vertelt Pato, een erasmusstudent Economie. Wat de reden ook mag zijn, het spijtige resultaat is in elk geval een getal van één tot negen, op twintig.

Het valt meteen op dat de gemiddelde gebuisde student weinig benul heeft van wat de K.U.Leuven allemaal aanbiedt om deze achterstand weg te werken. Examens inkijken is een mogelijkheid die door velen nog niet wordt aangegrepen, maar daarna is begeleiding vaak een onontgonnen pad. En terwijl elke faculteit met een monitoraat toch over een ideaal aanspreekpunt inzake begeleiding beschikt, worden die blijkbaar zelden gefrequentieerd door de mensen die het echt nodig hebben.

"Dit heeft te maken met het pedagogisch systeem van de K.U.Leuven, dat het zoeken naar begeleiding als een verantwoordelijkheid van de student zelf ziet. In praktijk blijkt het echter noodzakelijk dat het monitoraat zelf actief gaat opsporen welke mensen extra begeleiding nodig hebben," vertelt Herman Loos, monitor van de Faculteit Sociale Wetenschappen. Om dit beter te kunnen detecteren, voerde de universiteit onlangs het niet-bindend studieadvies, een soort van waarschuwing, in. Heb je minder dan 60 procent van de studiepunten die je opnam, ook werkelijk binnengehaald? Reken dan maar van yes dat het monitoraat je uitdrukkelijk zal uitnodigen op een collectieve sessie, waar de mogelijkheden tot begeleiding duidelijk worden uiteengezet. "De afgelopen week waren die sessies bij ons alvast een succes, wat de vraag over de middelen, die zich ook al eerder stelde door de stijgende studentenaantallen, extra in de kijker zet," verklaarde de monitor.

PAMPERS

Wilt u ondertussen wel eens weten aan wat voor concrete begeleiding het monitoraat u kan onderwerpen? Deze dames en heren ontvangen u op hun spreekuur graag voor het bijspijkeren van zowel vakspecifieke als meer algemene gebreken, zoals het maken van een planning of notities. Tim, die ondertussen beroep heeft gedaan op het monitoraat, heeft er al wat opgestoken: "Proffen gaan in het begin van hun cursus vaak minder snel, waardoor je het nog relatief mak-

Verzet van proffen tegen de 'bepampering' van de studenten

kelijk kan bijhouden. Rond de helft van het semester komen ze echter pas echt op dreef. De monitor heeft me nu aangeraden om het aantal pagina's in mijn cursus te delen door het aantal weken in een semester."

De vraag stelt zich echter of de monitoraten nog sluitende individuele bijstand kunnen bieden, nu ze geconfronteerd worden met uit de pan rijzende studentenaantallen. Een ander probleem waarmee de

monitoraten vaak te kampen hebben, is het verzet van proffen tegen de 'bepampering' van de studenten. Dat brengt ons bij een vraag die niet alleen op POC's, maar ook in de maatschappij behoorlijk hard leeft: bestaat er zoiets als 'te veel begeleiding' of moet de universiteit alles doen wat ze in haar mars heeft? Pato vindt het alvast geen goede zaak: "Te veel begeleiding leidt tot onzelfstandige studenten. Dat zie ik elke dag in Mexico. Langs de andere kant is niet helpen ook geen optie. Zolang de universiteit kan verzekeren dat ze ondanks haar monitoraten studenten aflevert die aan de eisen van de werkgevers voldoen, is er geen probleem."

Absurde slaagpercentages voor bepaalde vakken, bijvoorbeeld de officieuze negen procent bij Strafrecht in derde bachelor Rechten, tonen aan dat, zelfs als het kaf al van het koren gescheiden is, heel wat studenten zich nog lelijk mispakken aan één of ander opleidingsonderdeel. Bovendien is het ook zo dat de echt structurele begeleiding van het monitoraat na de eerste bachelor wegvult. Studenten durven zich in deze situatie al eens beroepen op de eerder dure ondersteuning van de verschillende repetitoren. "Deze mensen bezitten ongetwijfeld wel kennis over het vakgebied, maar het ontbreekt hen aan concrete aanwijzingen over de aanpak van de lessen en het examen," was de reactie bij de monitor toen we peilden naar deze praktijken.

Voelt u zich met al die termen al zoals een kind in een snoepwinkel? *Then you've ain't seen nothing yet.* Het monitoraat is immers de poort naar de wonderse wereld van de meer gerichte aanpak van de Dienst Studieadvies. Over een aantal gesprekken kunnen ze nu met jou op zoek gaan naar de passende remedie, die zich op twee domeinen kan situeren: studiebegeleiding of heroriëntering. "De echte waarde van de dienst Studieadvies is het netwerk dat wij ten toon spreiden met verschillende andere diensten, aangezien onvoldoendes zich vaak situeren in een breder kader en implicaties hebben voor kinderbijslag of beurzen," gaf Jan Herpelinck, verantwoordelijke van de dienst Studieadvies, ons nog mee.

Hopelijk bent u, lieve lezer, ondertussen niet doodgevalen van al deze informatie en bent u ondertussen gewapend om nog meer informatie in cursusvorm te slikken.

Uitgaansleven kost 15 tot 25 euro

Nog twee weken en dan is het kerstvakantie! Of bloktijd, zoals u het zelf wil noemen. Tot dan is er echter nog tijd genoeg om eens stevig uit de bol te gaan. Veto onderzocht daarom, op eigenzinnige wijze, wat de gemiddelde student aan zijn fuifleven besteedt.

FRANK PIETERMAAT |

Hoewel Veto over een groot aantal werknemers en een zeer professionele organisatie beschikt, hebben wij toch niet de middelen van onze Alma Mater om een grootschalig onderzoek te doen naar het uitgavenpatroon van de Leuvense studenten. Daarom kozen wij ervoor om het nuttige aan het aangename te koppelen en op donderdagavond, traditioneel de favoriete avond voor studenten om uit te gaan, op onze eigen manier een onderzoekje op te zetten. Hier en daar bevroegen wij enkele studenten en ons observerend oog deed de rest.

CATEGORIEËN

De studenten die uitgaan, kunnen meestal in drie categorieën opgedeeld worden. Zo zijn er de studenten die de Oude Markt opzoeken, studenten die liever in de fakbars vertoeven of zij die verkiezen om naar een td te gaan. Natuurlijk zijn er ook studenten die graag meerdere van deze opties combineren, al vormen zij vaak een minderheid.

Laten we beginnen met de eerste groep, studenten op de Oude Markt. Deze groep beschikt vaak over iets meer geld om uit te geven of drinkt die avond zelf wat minder. Populaire uitgaansplaatsjes op de Oude Markt zijn hoofdzakelijk Louvain Louvain en Karentment. Toch lijkt de Oude Markt wat van zijn aantrekkelijkheid te verliezen bij de jongere garde, die de Oude Markt vaak bekijken als plaats om 'de laatste te gaan drinken'. Ook geliefd bij studenten zijn de kebabzaken in de buurt van de Oude Markt, zoals Antalya en Ali Baba. Uit onze rondvraag bleek dat bijna de helft na een nachtje stappen met veel plezier hun laatste euro's neertellen voor een smakelijk stukje kebab of zelfs nog voor een klein bakje friet.

BUDGET

Vervolgens gaan we over naar de groep studenten op td's. Hier schommelt het budget vaak rond twintig euro. Al moet hierbij wel rekening gehouden worden met de inkomprijs, vaak een drietal euro, en met de prijs van de drank, die meestal anderhalve euro bedraagt. Toch lijken de meeste studenten hier geen problemen mee te hebben, al hangt dit in grote mate af van de sfeer en de muziek van de td zelf.

Bij de fakbargangers vinden we vooral veel kotstudenten terug met een kleiner budget. De goedkope prijs van de pintjes en andere dranken is hier vanzelfsprekend de grootste verklaring voor. Studenten in de fakbars besteden vaak tussen de vijftien en de twintig euro aan drank. De mannelijke studenten zweren meestal trouw aan gewone pintjes, terwijl de jongedames al vaker kiezen voor een glas wijn of Kriek. Ook onder de fakbargangers bevindt zich een groep die de avond nog ergens anders afsluiten. Zij spenderen voor hun laatste pintje (of watertje indien nodig) dan nog een beetje meer en doen dit vaak op de Oude Markt of in het populaire Seven Oaks.

Als conclusie van ons onderzoek durven wij te stellen dat studenten en uitgaan in ieder geval niet van elkaar gescheiden kunnen worden. En hoewel het economische crisis is, lijken de meeste studenten zich daar helemaal niets van aan te trekken. Of het nu op de Oude Markt, op een TD of in een fakbar is, een budget van tussen vijftien en vijftientwintig euro is vaak de standaard. Wij durven met eerlijkheid stellen dat wij die avond dan ook perfect aan die standaard voldeden.

Kathleen Cools | “Dubbelzinnig doen over de macht van de media”

‘Denken bevrijd(t)’ stelde het door het Hoger Instituut van de Wijsbegeerte georganiseerde Feest van de Filosofie zonder al te veel twijfel. Naast een keur aan culturele en intellectuele activiteiten, werd er zaterdag 17 april ook een debat over de vrijheid van meningsuiting en godsdienst georganiseerd. Kathleen Cools, bekend als presentatrice van Terzake, trad op als moderator en sprak achteraf onder meer over de rol van de media en de VRT in het algemeen.

REMY AMKREUTZ |

Veto: In de introductie tot het debat wordt gesteld dat het de plicht is van de samenleving om haar burgers tot mondige en kritische mensen op te voeden. In Leuven heeft men echter de grootste moeite om studenten warm te maken voor engagement, zowel op politiek als onderwijskundig vlak.

Kathleen Cools: «Ik begrijp helemaal wat je bedoelt. Mijn oudste zoon, nu eerstejaarsstudent Rechten, is wel zeer geïnteresseerd in politiek. Toch zie ik soms bij jongere generaties dat er minder de neiging is om naar buiten te treden. Ik denk dat het ongetwijfeld te maken heeft met de tijdsgeest. Jonge mensen hebben het qua materiële voorwaarden veel beter dan in onze tijd, toen we echt moesten knokken om ons allerlei dingen te kunnen permitteren. Maar tegelijk, doordat er zo veel mogelijk is, is het moeilijk om naar buiten te treden. Ik vind ook dat jongeren het tegenwoordig niet altijd gemakkelijk hebben en geconfronteerd worden met heel veel onzekerheid. Toen ik studeerde was het genoeg dat je een universitair diploma had. Nu hebben jonge mensen al snel het gevoel dat ze er bijvoorbeeld twee moeten hebben. Op basis daarvan kan je verklaren waarom jongeren enerzijds het gevoel hebben dat alles mogelijk is, maar anderzijds toch ook graag veilig hun schulp inkruipen.»

Veto: De media spelen zelf een prominente rol in het debat rond de vrijheid van meningsuiting. Onlangs publiceerde Knack een cartoon waarin twee metro's de oogkassen van de Russische president Poetin binnenreden. Een duidelijke verwijzing naar de terroristische aanslagen. Vindt u het noodzakelijk dat cartoonisten de grenzen opzoeken?

Cools: «Absoluut. Ze kunnen met

beeld dingen zeggen die je misschien in geen tien interviews uitgelegd krijgt. Dat neemt echter niet weg dat ik vind dat cartoonisten soms heel kort door de bocht gaan. Heel veel moet kunnen, maar dikwijls moet je ook aan zelfcensuur doen. Denk bijvoorbeeld ook eens aan de nabestaanden bij een mogelijke cartoon over de treinramp in Buizingen. Af en toe vind ik het gewoon getuigen van slechte smaak...»

MEDIA-OMERTÀ

Veto: Volgens de kranten zijn jongeren het geloof in de politiek al verloren. Trachten tegenwoordig niet de politici, maar de media als hoeder en geweten van de maatschappij te functioneren?

Cools: «Daar ben ik van overtuigd. Media hebben een hele grote macht en ik vind het onnozel om daar dubbelzinnig over te doen, ook vanuit de media zelf. Natuurlijk is het zo dat wij maar journalisten zijn, die maar verslag uitbrengen. Je kan echter niet ontkennen dat we in een enorm gemediatiseerde maatschappij leven, waarin niets meer ongezien kan passeren. Ik vind dat we misschien onszelf, en dat hoort bijna niemand in de media graag, meer en kritischer zouden moeten bevragen. Dat ligt vrij moeilijk, en als journalist vraag ik mij af waarom dat zo is.»

Veto: Is dat dan wat Geert Buelens de media-omertà noemde?

Cools: «Het is een goede zaak dat mensen over de media schrijven, maar ik heb het soms moeilijk met zaken die hij beschrijft omdat ze niet helemaal kloppen of omdat hij ze als een waarheid poneert. Het debat is echter open en hij heeft het recht om zijn mening te verkondigen. Hij heeft een tijdje ook ongelukkig op de kap van Terzake gezeten, onder meer dat wij amper over het buitenland zou-

“De voorbije jaren werd bij de VRT soms te veel commercieel gedacht”

den berichten. Terzake heeft de voorbije twee seizoenen een evolutie doorgemaakt waar wij heel trots op zijn en waarop het publiek ook positief gereageerd heeft. Ik ben daar zelf heel gelukkig mee. Dat neemt niet weg dat elke uitzending bestaat uit keuzes. Soms brengen we vier buitenlandse items en dan hoor je hem niet. Hij verwijt de media dat ze niet fair genoeg alle kanten van het verhaal bekijken, maar daar bezondigt hij zichzelf ook aan.»

Veto: Waar zou die antipathie van Buelens dan vandaan komen? Hij zei zelfs dat Terzake geen televisie voor hogeropgeleiden biedt.

Cools: «Ik heb geen idee waar dat vandaan komt. Ik kan ook alleen spreken over het huidige Terzake, waar ik nu voor werk. Ik heb nooit geloofd in Terzake als een mix zoals een krant, waar het academische naast het frivole kan staan en de lezer een eigen keuze maakt. Als programma geven wij primair duiding bij de actualiteit, soms vanuit een onverwachte invalshoek. De voorbije twee seizoenen lag echter te veel de nadruk op die mix en dat werkte niet, denk ik. Het was te gediversifieerd. Terzake is een programma voor iedereen en soms hebben veel hogeropgeleiden, naar mijn gevoel, minder

verstand dan mensen die niet hoger opgeleid zijn.»

Veto: Recent interviewde u federale minister van Pensioenen Daerden, waarin hij op Nederlandstalige vragen in het Frans antwoord gaf. En dat op een Vlaamse televisiezender. Was dat een van zijn eisen?

Cools: «Het was de eerste keer, vermoed ik, dat hij op de Vlaamse televisie kwam. Daarnaast wilden we al heel lang een pensioenspecial maken, waarvoor we echt de minister wilden hebben. Vervolgens hebben we ervoor gekozen om mij de vragen in het Nederlands te laten stellen, ook omdat hij federale minister is en

Studentenmarathon op doping

Het was een lang gekoesterde wens van schrijver dezès om te ervaren hoe doping voelt en of het wel werkt. Zodoende liep deze medewerker van uw favoriete sportblad Veto mee in de studentenmarathon van vorige week. Tien minuten voor de start dopeerde uw dienaar zich met salbutamol. We zijn er helemaal klaar voor. Naar de start.

KENJI VERSTAPPEN |

Natuurlijk zouden we kunnen uitwiden over de ambiance of over al die studenten in groenblauwe studentenmarathonshirts. Maar de doping, de doping! Volgens onze informatie moet salbutamol de luchtwegen opentrekken. En hoe! Het werkt meteen. We voelen onze keel als het ware wijder worden. Ook voelen we iets waarvan wij denken dat het het placebo-effect is. Een soort euforie. Jihaa!

Eindelijk klinkt het startsignaal en we kunnen ons niet inhouden. Meteen begin we verschillende mensen in te halen. Dat gebeurt overigens op de Finse piste en in de berm — en bijna in de sloot — want het pad is te smal voor de enorme lading lopende studenten. Door de energie die het inhalen geeft, krijg je de eerste kilometer bijna cadeau. Wij zijn loeisterk.

Wat is dan precies het verschil met een

niet-gedopeerde toestand? Welnu, normaal gezien ademen — of beter: hijgen — wij tijdens een inspanning als een patiënt. De salbutamol zorgt er echter voor dat we vandaag verdacht luchtig ademen. Fantastisch spul. Met speels gemak snellen we over de campus. Lachend zwaaien we naar richtingaanwijzers die wijken, want het lopen gaat zo makkelijk. Nog steeds halen we mensen in. Ze moesten eens weten.

SUPERMAN

In het bos worden we ingehaald door iemand met een cape. Hij is toch iets meer superman dan wij, want we hebben hem niet meer teruggezien. Aan het eind van het bos is er een haakse bocht naar links. In principe is ze af te snijden, maar dat doen we niet. Eigenlijk is dat gek, want we spelen al vals.

Zo gaat de eerste ronde van vijf kilometer

heel vlotjes. Daarna komt het er vooral op aan om niet te wandelen. Niets is immers gênanter dan weer terug worden ingehaald. Helaas werkt onze doping niet op de benen, die na zeven kilometer aanvoelen als beton. Nu bestaat er doping om je lijf sterker te maken, maar op de — bij onze oriëntatie zeer nuttige — anti-dopingsite schrik je toch wel van de bijwerkingen. Zo veranderen anabole middelen vrouwen zowat in mannen. Wat zijn wij toch blij met onze salbutamol.

EINDTIJD

Op naar de harde feiten aan de finish. Onderweg nog even een glaasje water bij de ravitaillering. Er zijn nog een tiental mannen die ons inhalen en we moeten onszelf dwingen niet te wandelen. Er staan immers bekenden langs het parcours. Vreemd genoeg blijken we

op het laatst nog iets over te hebben: een eindspurt. In het finishhok wordt de streepjescode aan onze broek gescand. Daarna krijg we Aquarius en een banaan. Rechts van ons zijn ze aan het breakdancen en we ploffen neer op de stoep voor het gymnasium. Verrot.

Jammer genoeg is er niet zoiets als een stadionklok bij start/finish. Meteen na de marathon hebben wij dus geen idee of de salbutamol nu effectief geholpen heeft. Om dat te testen kunnen we het vergelijken met onze tijd van vorig jaar, toen wij een iets betere conditie hadden. Op internet staat even later het — overigens geheel niet-wetenschappelijke — ‘bewijs’: wij waren maar liefst een minuut of vier sneller dan verleden jaar. Doping loont, net als misdaad. Al vragen we ons wel af in hoeverre onze eindtijd ook echt onze tijd is.

“Met speels gemak snellen we over de campus”

“In de media is onnozel”

JOCHEM THYSSEN

op Terzake vooralsnog niet bespaard. Duiding is ook iets waar we sterk in zijn, zeker ook als je dat vergelijkt met de andere omroepen. Ik geloof er echter helemaal niet in dat de VRT alleen dat zou moeten aanbieden. Als er kracht uitgaat van tv zoals dat nu gemaakt wordt, dien je ook een volledige palet aan te bieden.»

Veto: *Denkt u dat de VRT door de besparingen aangetast kan geraken?*

Cools: «Ik heb het gevoel dat ze vanuit de omroep de lat heel hoog hebben gelegd en duidelijk hebben aangegeven wat er allemaal zal verdwijnen bij zulke drastische besparingen. Op die manier is er wellicht toch enige onderhandelingsmarge.»

Veto: *En moet de VRT functioneren als benchmark, als een alomtegenwoordig kwaliteitsmerk, of eerder als een halsstarrige splinter in het vercommercialiseerde medialandschap?*

Cools: «Het moet ergens in het midden liggen. Ik vermoed dat we dezelfde richting op gaan als de BBC, waar men is teruggefloten vanwege de enorme hegemonie die ze hadden. Misschien is het niet slecht dat we minder commercieel gaan denken, de voorbije jaren is dat namelijk soms te veel het geval geweest.»

Veto: *Carl Decaluwe, de woordvoerder Energie en Media van CD&V, stelde dat de openbare omroep zich zou moeten spiegelen aan de grondige besparingen bij de genoemde BBC. De Vlaamse belastingbetaler, zo verduidelijkt Knack, geeft jaarlijks echter slechts 48 euro aan de VRT, daar waar de gemiddelde Brit 82 euro doneert. Loopt zijn vergelijking dan niet mank?*

Cools: «Eerlijk gezegd, word ik soms zo moe van die vergelijking met het buitenland. Daarnaast voert Knack oppositie tegen ons, laten we wel wezen. In de omringende landen kent men overigens een ongelofelijk ingewikkelder en uitgebreider medialandschap. Zelfs in Nederland werken duidingsprogramma's met veel grotere redacties. Elke vraag die ik stel heb ik zelf bedacht of in overleg met de redactie. Toch heb ik het liever zoals ik het nu doe, ik zou niet weten hoe ik het anders zou doen.»

dus geacht wordt Nederlands te kunnen spreken. We merken ook aan het publiek dat ze het niet nemen als een federale minister op een Vlaamse zender in het Frans te woord wordt gestaan. Daarnaast heeft hij laten weten dat hij zich te onzeker voelde om de antwoorden in het Nederlands te geven en dat hij niet zo goed hoorde. (korte stilte) Zei hij. Hij had, ook daarom, dus liefst dat hij kon antwoorden in het Frans.»

BESPARINGEN

Veto: *De VRT komt tegenwoordig zelf in het nieuws met de geplande besparingen. Stemmen gaan op dat de omroep zich meer zou moeten concentreren op het brengen van duiding en minder op het nieuws zelf.*

Cools: «Als dat zo is, dan zit ik voorlopig nog safe, he? (lacht) Er wordt

Verklaard | CSI Leuven

Recentelijk bleek dat ene Ronald Janssen zijn studies Industriel Ingenieur te Leuven combineerde met heel wat minder koosjere praktijken. Is onze stad een licht zeeftdrukje van Frank Miller's 'Sin City'? Omdat we u als lezer zo genegen zijn, riskeerden we de verdrinkingsdood in ettelijke stapels criminografieën. Met permissie van de Leuvense politie kunnen we u geruststellen: het valt allemaal nog wel mee.

MATTHIAS ADRIAENSEN |

Vuilniszakkenvoetbal, nachtlawaai, wildplassen. Ongetwijfeld kan elke student er zich — actief dan wel passief — iets bij voorstellen. “Als ze veel gedronken hebben, komt bij sommige studenten bier op de plaats waar normaal hun verstand zit. Ze laten zich dan te fel gaan. Daar ergeren Leuvenaars zich mateloos aan,” aldus politiecommissaris Marc Vranckx. Dergelijke feiten hebben de Leuvense studentenraad LOKO en de Leuvense Politie ertoe genoodzaakt om een campagne als ‘Feesten met respect’ op poten te zetten. Zoiets ligt trouwens in lijn van de Algemene Studentencode die beide partijen samen opstellen. Vranckx prijst deze aanpak, waarbij de studenten mee de kar trekken. “Wij zijn als politie niet naïef en beseffen dat we het niet alleen kunnen oplossen. Onder meer via de mensen van LOKO, zijn de studenten hierbij onze belangrijkste partner. Sinds een tiental jaren, treden we dan ook samen met hen naar buiten. Op die manier geven studenten een belangrijk signaal naar hun collega's.”

ROLLENSPEL

Een belangrijke bondgenoot van de politie in de bestrijding van overlast, zijn bovendien de fakbarstewards. Dat blijkt niet het minst uit het feit dat de politie hen ter opleiding vier uur onder haar hoede neemt. In eerste instantie wordt hen onder andere geleerd waar ze moeten op letten, hoe ver hun autoriteit reikt en hoe ze het best reageren. Na de theoretische inleiding volgt een rollenspel, waarbij een professioneel acteur zich als een lastige klant gedraagt.

Inzake geweld valt het op dat de Leuvense student geen vechtersbaas is. Slechts 9,5 procent van de geweldfeiten kent een student of scholier als verdachte. “Studenten vechten eigenlijk relatief weinig. Dit staat in groot contrast met het uitgaansleven in het weekend”, bevestigt Studenteninспекteur Nick Vanden Bussche. Een verklaring is niet ver te zoeken. “Je zal maar eens Criminologie studeren en

iemand een te harde slag geven. Dan heb je een strafblad en kan je je diploma bij het oud papier gooien,” wijst Vanden Bussche op het feit dat studenten weten wat ze riskeren.

Wat zedendelicten betreft, was vorig jaar geen borst of bil veilig tijdens de training van een knijpgrage hardloper in het Leuvense. De identiteit van “de jogger” kon echter niet worden achterhaald. Wel werd, ter bevordering van de sociale controle, ondermeer extra verlichting geplaatst en struikgewas gesnoeid. Daarnaast werden alarmpalen geïnstalleerd en gingen meer patrouilles op pad.

“De Leuvense student is wel hardleers”

In 2009 oversteeg het aantal gemelde fietsdiefstallen voor het eerst de kaap van 2000. Dit lijkt weliswaar vooral te wijten aan het feit dat de studenten gemakkelijker de weg naar de politie vinden om aangifte te doen. “Vroeger kwamen de studenten met een fietswraak naar Leuven, om het er vervolgens achter te laten wanneer ze vertrokken. Of hun fiets werd gestolen, en ze stalen op hun beurt een andere. Omdat het tegenwoordig allemaal degelijke fietsen zijn, is die traditie tegenwoordig echter aan het wegebben”, licht Vranckx toe. Alleszins denkt u beter twee keer na alvorens een fiets te stelen, zelfs als u slechts een *joyride* ambieert. Vranckx waarschuwt immers dat een fietsdiefstal niet langer als een studentengrap wordt beschouwd: “Meestal zijn boetes slechts het sluitstuk van een integrale aanpak, waarbij preventie een belangrijke rol speelt. Bij een fietsdiefstal wordt er echter altijd een pv opgemaakt en loopt de boete hoog op!”

VLOEKEN

De Leuvense student mag dan de kwaadste nog niet zijn, hij is wel hardleers. Dat blijkt bijvoorbeeld uit het ‘orkaan Katrina’-gehalte van de ravage die zich week na week aftekent op pakweg dinsdagochtend. Het lijkt dan ook wel eens dat de politie — in zekere zin letterlijk — tegen de bierkaai vecht. “We moeten inderdaad constant op dezelfde nagel blijven slaan. Daarbij komt dat jaarlijks een vierde van de studentenpopulatie verandert. Die mensen moeten we dan ook weer opvoeden. Zo nu en dan vloeken wij dus toch wel eens,” lacht Vranckx.

CHRISTINE LAUREIS

STUDENTENKORTING BIJ DE SLEGTE

Op vertoon van een studentenkaart krijgen studenten bij De Slegte

het ganse jaar 10% korting

op alle nieuwe boeken, uitgeverijrestanten en tweedehandsboeken.

Je vindt ons in Leuven op de Bondgenotenlaan 47.

De Slegte in Leuven heet alle studenten welkom met deze kennismakingsbon

KORTINGSBON VAN €2,50

bij aankoop vanaf €12,50

Eénmalige korting, niet cumuleerbaar met andere kortingen, enkel geldig bij De Slegte in Leuven tot 31-10-2010

(advertentie)

Selah Sue: “Ik kan het niet eeuwig over mijn puberteit hebben”

Onze boekmaker is er zo zeker van dat Selah Sue woensdag aula Pieter De Somer zal doen volstromen dat de brave man er zelfs geen weddenschappen meer over afsluit. Op die manier helpt het blonde meisje met de gitaar ons beetje bij beetje onze gokverslaving te overwinnen. Waarvoor dank.

GEERT JANSSEN & FILIP TIELENS |

Veto: Hoe zit het met je studies psychologie?

Selah Sue: «Ik ben sinds dit jaar gestopt maar ik heb mijn eerste jaar wel afgemaakt. Ik ben te druk bezig met de plaat en ik heb veel gespeeld, ook tijdens de examens en herexamens. Dat viel niet meer te combineren. Ik speel nu ook

meer in het buitenland: Frankrijk en Nederland.»

JAZZMANNEN

Veto: Voor wanneer is de plaat?

Selah Sue: «Volgend jaar april. De cd moet overdacht zijn, ze moet kloppen van A tot Z. Daarom pak ik er ook mijn tijd voor. Ik heb een band samengesteld. Ik heb de beste mannen van Leuven. Ik heb het heel kortbij gezocht. Het zit zo goed, ik kan echt niet wachten om ermee te gaan optreden. Het zijn jazzmannen, heel inspiratief. We zijn nu bezig met producers te zoeken. We hebben een heel cool duo gevonden in Duitsland. De ene heeft nog met Neeka gewerkt, met de beste hiphopbeats, de andere is Patrice, melodisch meer aangelegd, dus ze vullen elkaar heel goed aan.

We zijn er nog lang niet.»

Veto: Als puber schreef je vaak nummers over je onzekerheid. Snijdt je nu andere thema's aan?

Selah Sue: «Ik ben nu twintig, maar mijn puberteit is zo intens geweest, heel mijn répertoire gaat daarover. Nu gaan mijn nummers nog steeds over wat mij bezighoudt. Al mijn nummers zijn autobiografisch. Ik heb wel geprobeerd over andere dingen te schrijven — over bomen of natuur bijvoorbeeld — maar ik kan het niet. Ik zou het wel moeten leren want ik kan het niet eeuwig over mijn puberteit hebben.»

Veto: Je hebt je carrière grotendeels te danken aan Milow.

Selah Sue: «Milow is heel belangrijk geweest voor me. Hij heeft me een kans gegeven. Iedereen in heel de muziekbusiness heeft het grootste respect voor Milow. Die kerel doet alles zelf. Hij is zijn eigen manager, ook in het buitenland. Ik zou afgezet worden vanaf de eerste dag, maar hem lukt dat wel allemaal. Ik heb veel respect voor hem.»

KRIBBE

Veto: Je hebt veel festivals gedaan deze zomer, wat was voor jou het hoogtepunt?

Selah Sue: «Ik heb echt de zaligste momenten beleefd. Dour was ongelooflijk, iedereen is gaan zitten toen ik het vroeg. Maar soms voel ik me echt niet op mijn gemak op het podium en ik kan niet verklaren waarom.»

Veto: Van Marktrock zei je dat het het beste concert was dat je had gespeeld. Hoe kijk je daar nu op terug?

Selah Sue: «Ik heb toen zoveel gezegd op het podium, alles wat in mij opkwam. Op het moment zelf vond ik het hilarisch. Ik vind het moeilijk om spontaan te zijn in mijn bindteksten.»

Veto: In een ouder interview had je het over je kinderwens.

Selah Sue: «Ik heb een ongelofelijke moederdrang. Ik ben heel deze week gaan helpen in de kribbe van de tante van mijn vriend. Ik wil sowieso kids hebben. Dat gaat de grootste voldoening ever zijn.»

ANDREW SNOWBALL

Radio Modern in het Depot

Tijd om uw edel achterwerk omhoog te heffen!”, zo verklaarde Radio Modernbezielier Ben Mouling de swinging, jiving of wat-je-ook-moge-willen-doen-met-uw-achterwerkavond voor geopend. Gedurfde stelling, wetende dat het nog maar 21u was. Met de afgelopen openingstd's nog vers in het geheugen weet je wel beter; alsof iemand op dit uur al zijn beste beentje zou voorzetten. Radio Modern beweest echter het tegendeel; gedanst hebben we.

DAPHNE DE WIT |

De gemiddelde twintiger kan wel degelijk ook vroeg op de avond danspasjes uit zijn benen schudden. Een uur lang wist Dancing Sophie ons aan het dansen te krijgen op The Dirty Boogie met haar “Show me some crazy legs!” Er werd nieuw leven geblazen in de retrojurkjes die we van zolder haalden, en dat we na een half uur — wat zeg ik, tien minuten — al buiten adem waren, kwam alleen maar onze natural blush ten goede. Hoe opgedirkt we ook waren en hoezeer die teerbemide schoenen niet voorbestemd waren om uren op te dansen, de hele avond lang stond de dansvloer barstensvol.

“De sfeer zat er dusdanig in dat we zelfs ongegeneerd gretig armbewegingen begonnen te maken”

QUINTET

Na Dancing Sophie werd The Big Four aangekondigd, een fiftiesband die met z'n vijven bleek te zijn. Interesting. We vroegen ons na een tijd dan ook af of de pianist er wel bij hoorde; de kleur van zijn hemd leek op te gaan in die van het achtergrondgordijn. Uiteindelijk bleek de band voluit The Big Four Quintet te heten; mysterie opgelost. Naast de naamverwarring brachten ze echter wél de perfecte noten om op te swingen. Met een frontman die niet alleen kon zingen, maar ook klarinet, tamboerijn en dwarsfluit speelde, bracht het vijftal de nodige rock 'n roll waarop wij vlekkeloos onze nieuw verworven dansmoves illustreerden.

VERKLEEDPARTIJ

De vraag is of men naar Radio Modern komt voor de muziek of voor de verkleedpartij. *Cherry red*

lipstick, schoenen gepoetst, jurkje aan: het is eens wat anders dan het zoveelste hawaï- of barbiethema. Niet dat er alleen vrouwen op de dansvloer stonden, al kun je jezelf afvragen of de mannen voor de muziek of voor de vrouwen kwamen. Of neen, kwamen ze voor de vrouwen of dóór de vrouwen? De helft van de mannen zal waarschijnlijk onder lichte dwang zijn vaste pokeravond ingeruild hebben voor dit retrofeestje. Tja, vrouwenemancipatie anno 2009, in de fifties zou het anders geweest zijn. Zo argwanend als ze mogelijk meekwamen, zozeer stonden ze zich enkele uren later uit te leven op überpopulaire

rockabillysongs als *Blue Suede Shoes*, *Great Balls of Fire* en *C'mon Everybody*. We geven het toe: de sfeer zat er dusdanig in dat we zelfs ongegeneerd gretig groteske armbewegingen begonnen te maken op “Volare ho ho, cantare ho ho hoho” en Aline “Et j'ai crié, crié, Aline, pour qu'elle revienne” wanneer DJ van dienst King B (de onvermoeibare Ben) deze de zaal in liet schallen.

FIFTIESROES

Voor herhaling vatbaar, die Radio Modern. Meerdere mensen vroegen zich luidop af wanneer de volgende editie plaatsvindt. In deze fiftiesroes hoopten we even dat onze fiets in een crèmekleurige Vespa veranderd was — helaas. Dan maar met de fiets naar huis. Met koude benen (knikkende crazy legs) en blaren op de linkervoet, maar wie kraait daar nog naar? Radio Modern, see you next time.

Vergeeten verhalen

Kent u de dromen van uw naasten? En weet u waarin uw buurman troost vindt? Kleine dingetjes waarbij we doorgaans niet stilstaan, maar die in het theaterstuk 'Naast' het onderwerp vormen. Het werd een experimenteel muziektheater dat onderzocht hoe je het best oral history op de planken kan brengen. Of dat gelukt is, is nog maar de vraag.

ZOË SCHREURS |

‘Deel je levenskennis eens met de wereld’: een idee dat jonge, door het leven gechoqueerde meisjes wel vaker krijgen. Zo moet het ook bij Sara Vertongen gegaan zijn

toen ze een verdwaald cassettebandje met daarop de stem van haar overleden vader beluisterde. Het deed haar denken aan kleine, onbetekenende verhalen van al even onbetekenende mensen. Verhaaltjes die gedoemd zijn om vergeten te worden, om stilletjes weg te glijden uit het collectieve en persoonlijke geheugen. Dat is de tragedie van het bestaan.

BLIND

Dus besloot Sara er een muziektheater over te maken. Ondersteund door de muziek van Gerrit Valckenaers, vertelt deze jonge deerne in anderhalf uur niet alleen het verhaal van onbekende mensen, maar ook van de stad Leuven. Toegegeven, het is een

mooi idee en een prachtig concept. Wat begint als een rustig verhaal bouwt langzaam op, tot je begint te denken dat de actrice zo zot als een achterdeur is geworden. En misschien is ze dat ook wel, de weg kwijt, terwijl ze toch blind langs de straten kan wandelen.

Aan bushaltes houdt ze wacht-dienst, waar ze gewillig wacht tot mensen met haar komen praten, haar hun diepste geheimen toefluisteren. Geheimen die ze dan nauwgezet opschrijft en archiveert, zodat er weer een verhaaltje minder verloren gaat. Uiteindelijk gaat het zelfs zo ver dat het hoofdpersonage in huizen wil inbreken om rond te kunnen snuffelen. Of om gesprekken te hebben met slapende mensen, om foto's te kunnen

trekken van zichzelf in het huis van vreemden zodat ze als ze nadien nog eens door het familiealbum bladeren, zich afvragen van waar ze dat zonderlinge meisje alweer kenden.

KAKOFONIE

Het concept is helaas niet alles. Deze profete is misschien net iets te ijverig, net iets te overtuigd van haar missie de wereld te veranderen. Haar goedbedoelde enthousiasme maakt dat het allemaal te veel van het goede wordt. Al bij het binnenkomen gaf het op een archief gelijkend decor ons het idee dat dit net iets te experimenteel zou zijn. Een gevoel dat ons ook tijdens de voorstelling niet verliet. Zo werd de muziek voort-

gebracht door allerlei vreemde voorwerpen zoals fietswielen of staalplaten. Bewonderenswaardig, zoveel is zeker, maar vaak werden meerdere van deze alternatieve instrumenten samen bespeeld met elk nog een aparte melodie en een apart gevoel om over te brengen. Het leverde meer dan eens een regelrechte kakofonie van geluiden op.

Ook de zitplaatsen lieten wat te wensen over. Blijkbaar had men op minder toeschouwers gerekend, want de laatste aanwezigen werden er langs alle kanten bijgeschoven. Hoe dan ook, of het nu gewoon ons pakkie an niet was, of dat het werkelijk nog wat verbetering kan gebruiken, laten we diplomatisch in het midden.

Marijke & Lotte Pinoy | “Het lichaam dicteert”

Uitgelezen is een avondvullend programma in de stadsbibliotheek Tweebronnen, waarin men vooral een aantal recent verschenen boeken bespreekt. Naast de vaste panelleden komen hierbij ook steeds enkele bijzondere gasten aan het woord. Bij de lente-editie van afgelopen week was het de beurt aan het acterende moeder-dochter duo Marijke en Lotte Pinoy.

MIGUEL BARRERA |

Veto: Zijn er gelijkenissen tussen het werk van een auteur en dat van een acteur?

Marijke Pinoy: «Ik denk het wel. Je vertrekt, vanuit een gelijkwaardige interesse in de mens, een beetje op dezelfde zoektocht. Via kleine personages en hun gedragingen ga je op zoek naar een grotere wereld.»

Lotte Pinoy: «Lezen prikkelt ook gewoon je fantasie. En als acteur put je daar natuurlijk uit. Maar het is voor iedereen goed om te lezen.»

Marijke Pinoy: «Literatuur brengt de mensen tot rust en zet hen tegelijk aan om verder te denken dan hun neus lang is. Lezen helpt ook om het leven op een mooiere manier te aanschouwen en het draaglijker te maken. Het werkt helend, zelfs als het verhaal zeer gruwelijk is. Een kunstenaar, schrijver of acteur of wat dan ook, moet even uit de banaliteit van het leven kunnen stappen. Hij moet juist de realiteit op een ‘hogere vorm’ bekijken door het uitvergroten van de felheid ervan.»

SPIEGEL

Veto: Doen jullie dat tijdens het acteren ook?

Marijke Pinoy: «Wat mezelf betreft wel. Het helpt om mijn demonen een plek te geven. Het opzoeken van die felheid werkt als een soort spiegel waardoor je bepaalde dingen in vraag kan stellen. Die scherpe kantjes zijn noodzakelijk om dingen überhaupt verteld te krijgen.»

Veto: Wat is absoluut vereist voor een goede leeservaring?

Lotte Pinoy: «Persoonlijk moet ik ergens helemaal alleen zijn. Er mag niets zijn dat mij uit die leeservaring kan halen. Ik moet mij bewust afsluiten om echt te kunnen genieten van een boek. Ik heb stilte nodig.»

Veto: In ‘Laat het feest beginnen’ van Niccolo Ammaniti, een van de besproken boeken, staat er een rake schets van het opperolakkige milieu waarin bekende mensen weleens vertoeven. Herkenbaar?

Lotte Pinoy: «Ja, toch wel, vooral vanuit de tv-wereld dan. Je komt als actrice in beeld waardoor mensen je nadien kunnen herkennen. Dus ben je zagezegd een Bekende Vlaming. En het is soms moeilijk om voor jezelf de grens te trekken tussen actrice en BV. Die tweestrijd is heel vreemd want de grens ertussen, dat lijntje, is zeer fijn. Je moet als persoon dus constant waken over wie je bent binnen zo’n wereldje van *glamour*.»

Marijke Pinoy: «Ik vind dat we op alle vlakken aan het afglijden zijn naar zo’n oppervlakkigheid. Alles moet snel ingeblikt worden en het moet snel geabsorbeerd of geconsumeerd worden. Op hetzelfde moment bijna. Dat werkt natuurlijk de kortzichtigheid en het denken op korte termijn in de hand. Maar tegenwoordig zie ik dat eigenlijk overal binnen onze Westerse beschaving, niet alleen binnen bijvoorbeeld de politiek of de media.»

LICHAAM

Veto: Is literatuur een goed tegengif?

Marijke Pinoy: «Natuurlijk! Ik was zo blij dat ik nu weer de kans had om een paar boeken te lezen. Het brengt je tot stilstand. Ook lichamelijk: een boek of een krant in uw handen nemen en rustig lezen, dat is toch mooi? Toch helemaal iets anders dan weer voor een computerscherm te gaan zitten?»

Veto: Hebben jullie na vanavond misschien zelf literaire ambities ontwikkeld?

Marijke Pinoy: «Ik ben zelf geen schrijver en ga dat ook nooit worden. Daarvoor ben ik veel te rusteloos. Maar tijdens het

improviseren bij een toneelstuk, maak je eigenlijk ook teksten, namelijk vanuit je impulsen en emoties. Het lichaam dicteert. Nogmaals, ik ben geen schrijver en ben daar ook niet triestig om, maar in het theater leun je daar toch heel dicht bij aan. Wij zijn niet zomaar de uitvoerders van woordjes.»

XAVIER VANKEIRSBUCK

‘Mayerling’: Leven en dood in kunst en wetenschap

In Area 51 spelen marsmannetjes Texas hold ‘em poker met luchtmachtofficiëren. De kelders van het vaticaan bevatten documenten die wij niet mogen lezen. Martin Bormann zit ‘alive and kicking’ in een Argentijnse tangokroeg. ‘De Rechtvaardige Rechtsers’ hangen bij uw grootoudjes in de living. Ja, voor een goede complottheorie vallen wij altijd wel te porren.

GEERT JANSSEN |

Mayerling is een Oostenrijks jachtslot ten zuidwesten van Wenen waar in 1889 kroonprins Rudolf overleed samen met zijn minnares Marie von Vetsera. Rudolf, duivel-doet-al, dandy en druggebruiker in één handzame verpakking, was de enige zoon van keizer Frans Jozef en zijn echtgenote Sissi, bekend bij bakvissen van alle leeftijden. Rudolfs overlijden was verdacht. Overdosis? Ongeluk? Moord? Zelfmoord? Voer voor een complottheorie, *quoi?*

Daarrond heeft het Brusselse toneelgezelschap De Parade vorige dinsdag een aardig boompje opgezet aan de Molens van Orshoven. Het betrof het vierde en laatste deel van een reeks rond de kleine kantjes van de eens zo fiere Habsburgse dynastie. Rudy Meulemans had de tekst geleverd, Hilde Wils stond in voor de regie.

KANKER

Mayerling behelst drie stukken. Drie monologen die in de loop van het stuk naar elkaar toe groeien, maar uiteindelijk langs elkaar heen scheren zonder daadwerkelijk te raken. De eerste monoloog is de hoofdlijn en mag dan ook de titel aanleveren. Een journalist anno nu krijgt nieuwe informatie die — misschien, mogelijk, eventueel, hopelijk — de raadselachtige dood van Rudolf en Marie kan helpen ontrafelen. Elke pas dicht bij de waarheid is echter een stap weg van zijn echt-

genote, die langzaam ten onder gaat aan kanker.

Deze lijn wordt geëchood in de tweede monoloog waarin een wetenschapper reflecteert over leven en werk van Charles Darwin. Hier is het de dood van ‘s mans dochter die parallel loopt met het voltooiën van de reusachtige legpuzzel van de evolutieleer. Naar het exacte verband tussen het verhaal van de journalist en dat van de wetenschapper tasten wij in het duister.

De derde monoloog brengt daar helaas geen opheldering in. Een kunsthistoricus lult wat in het ijle over het verschil tussen de Londense National Gallery en het Weense Kunsthistorisches Museum, over paradigmashiften, over de rol van de dood en God in kunst.

“Duivel-doet-al, dandy en druggebruiker”

ONBEVREDIGD

De drie monologen vormden zowel de sterke kant als de zwakke plek van Mayerling. De afwisseling hield het tempo hoog en de vraag naar het verband tussen de drie verhalen liet de aandacht nooit verzwakken. Tegelijkertijd ging het discours van de wetenschapper ons petje te boven. Onze gezelschapsdame had een soortgelijke ervaring met de vertelseltjes van de kunsthistoricus. Afhankelijk van de persoonlijke interesse zal elke kijker wel ergens een serieus dipje ontwaren.

Het spel was sober zodat de tekst alle ruimte kreeg en door de intimiteit van de zaal volop tot zijn recht kwam. Het einde van Mayerling zullen we niet verklappen maar het liet ons achter met veel vraagtekens en een latent onbevredigd gevoel. Net als het echte leven!

‘Rosas Danst Rosas’ na kwart eeuw nog steeds een mijlpaal

Het is precies zesentwintig jaar geleden dat Anne Teresa De Keersmaeker ‘Rosas Danst Rosas’ creëerde. Na een herneming in 1992 trekt deze fenomenale dansklassieker opnieuw op tournee, ditmaal met een vernieuwd ensemble.

FILIP TIELENS |

Een jaar na Fase, haar eerste dansvoorstelling, maakte de beroemdste choreografe van België samen met drie andere danseressen Rosas Danst Rosas. De carrière van de toen nog piepjonge Anne Teresa De Keersmaeker kwam in een stroomversnelling terecht en samen met Wim Vandekeybus en Alain Platel zette ze ons land op de internationale danskaart. In die tijd werd in Leuven nog het *Klapstukfestival* georganiseerd, een legendarisch dansfestival dat internationaal in de Champions League van de hedendaagse dans meespeelde, en de Belgische golf in de danswereld ook een stevige boost gaf.

Maar de jaren tachtig waren ook de jaren van de beenwarmers en de gladde dansfilms. Om maar even te kaderen: wat De Keersmaeker toen creëerde, heeft de tand des tijds beter doorstaan dan de *Dirty Dancings* (Patrick Swayze heeft het bijltje er zelfs al bij neergelegd) of de *Fames* (waar ze een remake voor nodig hebben) van deze wereld. Het werk van Rosas, het dansgezelschap van De Keersmaeker, was een kwart eeuw geleden bijzonder vernieuwend. De klassieke balletten droegen toen nog steeds de voorkeur van het grote publiek weg en het danslandschap was nog niet zo gediversifieerd als nu.

KWARTET

Rosas Danst Rosas wordt dit seizoen hernomen en speelde vorige week vier avonden in STUK. De voorstelling moet zowat de bekendste Vlaamse dansvoorstelling aller

tijden zijn en de Soetezaal was dan ook meteen uitverkocht. *Rosas Danst Rosas* werd in 1992 al eens hernomen, maar nu neemt een nieuw kwartet veelbelovende jonge danseressen de rollen over. Deze nieuwe lichter studeerde aan P.A.R.T.S, de internationaal gerenommeerde dansschool van De Keersmaeker in Brussel. En het was verbazend te zien hoe *Rosas Danst Rosas* nog steeds zo intrigerend en overweldigend is. Een tip: in Bib Tweebronnen kan je de DVD ontlenuen van de originele voorstelling.

HOEST

In het eerste deel van de voorstelling zoeken de danseressen zich door middel van vloerwerk een weg op de diagonaal over scène. Enkel het hijgen van de performers en hun tikken op de vloer begeleidt hen hierbij. Het vele gehoest in de zaal — de herfst is in het land! — werkte ons toen wel danig op de zenuwen. De tweede sequentie is de strafste: allen gezeten op stoelen versterken energieke gebaren de opzweepende muziek. In het derde deel wordt knap gebruik gemaakt van de belichting en de diepte. Vooraan komen de danseressen om de beurt een schouder ontbloten, als wilden ze het publiek afleiden van de dans op de achtergrond. Het slot, met uitputtende bewegingen, is het meest fysieke.

Er wordt vaak unisono gedanst, om dan de choreografieën te deconstrueren. De danseressen kiezen soms voor hun eigen pad, dat steeds weer naadloos aansluit bij dat van de anderen. Tussen de delen door wordt het gegeven “voorstelling” doorprikt. De stoelen worden klaargezet op de daarvoor voorziene plakband, de haren in een staartje gebonden en de kleren gladgestreken. Twee spiegels aan beide zijanten, die de dansers helpen om de anderen te zien, geven je ook dat gevoel.

Bent Van Looy | “Das Pop vat perfect waar wij voor sta

Zes jaar heeft het geduurd eer de nieuwe, titelloze *Das Pop*-plaat uitkwam: ‘problemen met platenfirma’s’, zo klonk het. Een tegenvallend ‘*Chinese Democracy*’ (van Guns N’ Roses) is ‘*Das Pop*’ gelukkig niet geworden. Laten we het een ‘*Smile*’ van Brian Wilson noemen: een bonte verzameling licht verteerbare, doch vernuftige popsongs, die het wachten meer dan waard was. Nieuwe single ‘*Never Get Enough*’ heeft al meermaals onze katerige ochtenden gekleurd. Aanstaande dinsdag 13 oktober kan u Bent Van Looy & co live gaan bewonderen in het Leuvense Depot.

BET BOSSELAERS |

Met de Dewaele-broers achter de knoppen en een frisse, nieuwe sound begint *Das Pop* aan een volgend hoofdstuk. De kitscherige elektronica van weleer werd ingeruild voor energieke, prentielloze gitaarpop met strijkers en funky baslijnen. Bent Van Looy — zanger, drummer, toetsenist, producer, schilder en kleidingontwerper — vertelt over de nieuwe plaat en de muzikale koerswijziging.

Veto: *Das Pop* toert momenteel in Nederland. Waren de recensies van de nieuwe plaat daar ook zo lovend?

Bent Van Looy: «Ja, net als overall! In de rest van Europa komt de plaat pas de eerste week van november uit. Daar moet alles nog beginnen.»

Veto: Hoe bekend is *Das Pop* in andere Europese landen?

Van Looy: «In Engeland zit dat vrij goed. Daar hebben we vorig jaar veel gespeeld en echt een verhaal opgebouwd. In Duitsland bijvoorbeeld is het erg lang geleden dat we er nog gespeeld hebben. Daar moeten we de mensen eraan herinneren dat we nog

bestaan.»

Veto: Hoe was de tour tot hiertoe?

Van Looy: «We spelen de nieuwe nummers natuurlijk al lang, omdat er nog geen plaat was. Het is heel leuk om die nummers te spelen voor mensen die ze al kennen. Dat maakt echt een verschil.»

Veto: Vreesden jullie niet dat er minder interesse zou zijn voor het nieuwe album, omdat er zoveel nummers al maanden circuleerden? Meestal brengt een band één of twee nummers uit en dan volgt de plaat.

Van Looy: «Ik denk dat heel dat systeem van ‘één nummer en dan een album’ aan het verdwijnen is. Wij vonden het een goed idee om die nummers al op de MySpace te zetten om de fans toch een beetje voor het wachten te belonen.»

Veto: Over de late release van de plaat is ook veel gezeurd in de pers. Bracht dat alles frustraties met zich mee?

Van Looy: «Dat viel best mee! Wij zijn eigenlijk gewoon blijven doorwerken, blijven spelen, zoals in Engeland. Mensen denken misschien dat wij thuis in de zetel zaten te wachten tot iemand

ons zou opbellen, maar het tegendeel is waar.»

Veto: Kriebelde het ondertussen al om nieuwe nummers te schrijven?

Van Looy: «Nee, we zijn voornamelijk bezig geweest met deze plaat. We hadden onszelf de regel opgelegd dat we niet actief mochten werken aan nieuwe nummers vooraleer de plaat in de winkel zou liggen. Anders breng je een soort ‘tweedehands-nieuwe’ plaat uit en het is moeilijk om daar de wereld mee rond te trekken. Nu de plaat in de winkel ligt, gaan we snel aan nieuw werk beginnen.»

NAAKT

Veto: Willen jullie verdergaan in dit genre, ontdaan van alle bleepjes en bloepjes?

Van Looy: «Geen idee. Dat is iets wat de nummers meestal dicteren, waar het allemaal naartoe gaat. Ik ben benieuwd naar het moment dat we er aan zullen beginnen.»

Veto: Hoe groot was de invloed van Stephen en David Dewaele als producers van jullie plaat?

Van Looy: «Vroeger werkten we altijd heel hard en lang aan een plaat, omdat we vonden dat dat zo moest. Heel veel arrangeren en schaven tot alles perfect was, maar misschien was dat soms té perfect. Soulwax heeft toen gezegd: Als jullie gewoon live spelen in een kleine kamer, en we nemen dat op op tape, dan hebben de nummers meer ademruimte. Daar hadden ze gelijk in: een goede producer ziet hoe een nummer het best tot zijn recht komt.»

Veto: Is dit voor jullie dan de essentie van muziek?

Van Looy: «Absoluut. Vroeger bleven de nummers ook over-eind, maar je moet ook durven om die nummers zo ‘naakt’ aan te kleden. Voor ons was het heel comfortabel om al die arrangementen erbij te sleuren en ons daar misschien zelfs een beetje achter te verschuilen.»

Veto: Je stem klinkt ook geëvolueerd op de nieuwe plaat.

Van Looy: «Dat komt door de energie van het live spelen. David en Stephen (Dewaele, red.) hebben daar veel aandacht aan besteed, zodat alles goed zat. Ze waren heel streng op de zangtechnieken.»

Veto: *Das Pop* is een gevarieerde plaat waarop heel wat invloeden te horen zijn. Een nummer als ‘*The Last Thing*’ had zo op ‘*Rubber Soul*’ van The Beatles kunnen staan. Een terechte verwijzing?

Van Looy: «We proberen interessante, nieuwe dingen te maken. Er ligt natuurlijk een hele popgeschiedenis achter ons en de luxe die wij nu hebben is dat je daaruit kan putten. Soms móet dat ook. Uiteraard sluipen er dingen in waar we de voorbije jaren vaak naar geluisterd hebben, die ons inspireren en interessant zijn.»

Veto: Sommige strijkers en baslijnen hebben dan weer een hoog disco-gehalte.

Van Looy: «Motown zelfs! Het leuke aan deze plaat was dat we niet veel hebben nagedacht bij het maken ervan. We zagen al die dingen ontstaan zonder er lange vergaderingen over te houden, zo van: hier gaan we wat motown tussensteken en daar wat disco. Het is allemaal automatisch ontstaan. Soms was een nummer na vier uur al klaar.»

FUCKLAND

Veto: De oorspronkelijke — nochtans niet slechte — titel voor jullie plaat was ‘*Postcards from Fuckland*’. Uiteindelijk heeft de plaat geen titel gekregen, omdat hij voor jullie aanvoelt “als een debuutplaat”.

Van Looy: «Exact. We hadden dat nog nooit gedaan en deze plaat betekent voor ons een nieuw begin. Het voelde heel anders aan dan alles wat we ooit gedaan hadden. Het had nog weinig met die eerste titel te maken.»

Veto: ‘*Fuckland*’ lijkt een sleutelwoord voor *Das Pop*. Wat betekent het voor jullie?

Van Looy: «Dat is een woord dat opgedoken is tijdens de eerste week dat we aan de plaat begonnen. Het is een mentaal strijd-

Koen De Graeve wil met zijn hart voelen

Een bekende smoel hebben is geen keurmerk voor je kwaliteiten als acteur. Koen De Graeve bewijst dat het tegendeel waar kan zijn. Van een onbekende theaterman groeide hij uit tot een meer dan gewaardeerd acteur uit de Antwerpse Studio Herman Teirlinck. Deze week zit De Graeve in de jury van het Internationaal Kortfilmfestival. Als hij genoeg babysitters vindt voor zijn drie kinderen, zal hij ook daar zijn gefundeerde mening uiten. U krijgt alvast een voorsmaakje.

HERLINDE HIELE & ERIC LAUREYS |

Veto: Welke films hebben u beïnvloed?

Koen De Graeve: «Er zijn wel enkele films die een diepe indruk hebben nagelaten, bijvoorbeeld *The Deer Hunter*. Dat was een film die ik voor

de eerste keer op televisie zag toen ik veertien of vijftien jaar oud was. Die prent begint zo vrolijk om dan uiteindelijk op magistrale wijze in de Vietnamoorlog te belanden. Die gruwel is zo fantastisch gespeeld. Dat heeft een diepe impact gehad. Maar tot mijn twintigste was ik me er echt niet van bewust dat ik effectief iets in

die richting wilde gaan doen.»

HERMAN

Veto: Met welke overtuiging bent u dan toch gestart aan Herman Teirlinck?

De Graeve: «Voor sommige mensen slaat hun overtuiging in als een bom, bij mij was dat niet zo. Het was meer een opeenvolging van lege momenten waar ik genoeg van had en waar ik iets mee wilde doen. Op de radio werden er eens audities op Herman Teirlinck aangekondigd. Dat heeft de doorslag gegeven.»

Veto: Is de discipline aan Herman Teirlinck bijzonder hoog?

De Graeve: «De opleiding is of was

heel zwaar. Wij hadden vijftenzestig à tachtig uur les per week. Wij moesten elke dag stevig doorwerken en soms zelfs op zaterdagvoormiddag. Je moest sowieso hard werken in toneel-, dans-, bewegings- en coördinatielessen. Uiteraard waren bepaalde docenten strikter omdat hun vak dat nu eenmaal eiste. Andere docen-

“*Au fond valt er niets te begrijpen*”

ten vonden het oké als je maar twee keer per jaar kwam opdagen, als maar zou blijken dat dat de juiste

manier was geweest. Er werd dus eerder vaak een appel gedaan op de persoonlijke discipline. Talent zoeken kan niet altijd met harde hand.»

Veto: U speelt vaak “den simpelen tist”, de niet bijster intelligente mens. Een rol die u op het lijf is geschreven?

De Graeve: «Ik vind dat leuk om te spelen, intelligentie kent vele gezich-

ten. Iedereen heeft een bepaalde graad van intelligentie. Het is vaak zo dat hoe intelligenter het personage

aan”

toneel waar onze avonturen zich toen afspeelden. Het is geen echte plaats, niets concreets, maar we hadden het er toen vaak over.»

Veto: Een tijd geleden wilden jullie van groepsnaam veranderen.

Van Looy: «Dat is waar, maar we zijn blij dat we 'Das Pop' behouden hebben. Het vat nog steeds perfect samen waar we voor staan. Het zou moeilijk zijn om met een andere naam verder te gaan. Soms is het leuk om als 'sport' nieuwe bandnamen te verzinnen, maar voorlopig hebben we nog niets beters.»

Veto: Wie heeft de hoes van het nieuwe album ontworpen?

Van Looy: «Dat was een idee van Matt Maitland, een gast uit Engeland. Hij is één van de meest getalenteerde ontwerpers die ik ken. Hij heeft dingen ontworpen voor Basement Jaxx, en ook de hoes van *The Information* van Beck, die met die stickertjes die je zelf kan samenstellen. Het was erg fijn om te horen dat hij zin had om aan onze hoes te werken. We hebben gebeld en ik ben een paar keer op bezoek geweest om te praten over onze smaak. Er bleken heel veel raakpunten te zijn, dus het was onmiddellijk in orde.»

Veto: Vind je dat het ontwerp goed weergeeft hoe de plaat klinkt?

Van Looy: «Ik vind van wel. Het enige wat nog ontbreekt is een geur die uit de hoes komt als je eraan krabt. Zoals in de kinderboekjes: als je aan het oranje krabt, ruikt het naar sinaasappel. Dat zou ik wel leuk gevonden hebben.»

Veto: Jammer dat dat niet haalbaar is in een grote oplage.

Van Looy: «Inderdaad.»

CHEMIE

Veto: Ik herinner me een enorme 'I Love'-hype, toen ik een snotneus van veertien jaar was. Tegenwoordig lijken jullie een breder publiek aan te trekken. Is *Das Pop* zelf ook volwassener geworden?

Van Looy: «Ja, dat is normaal, het is ook een hele tijd geleden. We zijn erg veranderd als mensen en ook als groep hebben we veel geleerd. We zijn zeker niet dezelfde band als toen. Bovendien is de samenstelling nu anders, en dat maakt veel uit. Als je in de chemie een element uit een samenstelling haalt, verandert het totaal. Zo is het ook in een groep, heb ik het gevoel. Als ik terugdenk aan die tijd (2000, red.), dat lijkt héél ver weg.»

Veto: Jullie hebben ook het debuutalbum van *The Hickey Underworld* geproduceerd, een immens populaire band nu.

Van Looy: «De producer is heel belangrijk omdat die niet in de groep zit. Het is iemand die van buitenaf kan kijken waar iedereen mee bezig is, hoe de nummers in mekaar zitten, enz. Het is veel makkelijker om je vinger op de zwakke plek te leggen als je er niet zelf tot over je oren in zit. Dat is de functie die wij bij *The Hickey Underworld* gehad hebben. De muziek kan goed gemaakt zijn, maar je moet zien dat je de krachten goed balt. Dat wat de muziek sterk maakt, moet je uitpuren en verfijnen.»

Veto: Een fijne samenwerking?

Van Looy: «Zeker. We kenden elkaar al een tijd, dus het was als 'op kamp gaan', maar dan zonder tenten. Ze spelen ook in ons voorprogramma in Nederland.»

Veto: Je maakte ook een cover van 'Human Nature' van de betreurde Michael Jackson.

Van Looy: «Ja, dat was raar: ik was net in België (*Bent woont momenteel in Parijs, red.*) op de dag dat Michael Jackson stierf en de volgende dag had ik een vreselijke kater. Toen belde iemand van Studio Brussel me op en vroeg of ik snel kon komen om dat nummer te spelen. Ik had dat al vier of vijf jaar niet meer gespeeld, dus dat was spannend: het moest live op de radio zijn en ik wist niet meer goed hoe het allemaal ging. Toch is het redelijk goed afgelopen.»

Veto: Was Michael Jackson een muzikaal voorbeeld?

Van Looy: «Zeker. Hij was degene die mij kennis heeft laten maken met popmuziek. Een heel belangrijk figuur. In mijn kindertijd ging er geen dag voorbij dat ik niet aan Michael Jackson dacht. De laatste jaren is dat natuurlijk erg veranderd, en het liep allemaal een beetje op zijn einde. Hij was niet zo gelukkig; elke dag was een strijd.»

Veto: Hoe zit het met je andere artistieke praktijken, zoals je schilderwerk?

Van Looy: «Op dit ogenblik heb ik er heel weinig tijd voor. Muziek is iets heel fysieks en leuks, terwijl schilderen meer 'naar binnen gekeerd' is. Je moet er afstand voor nemen en er tijd voor vrijmaken. Nu geniet ik vooral van het feit dat de plaat uit is.»

is, hoe saaier de uitkomst. Dat heeft veel te maken met het leven dat we momenteel met z'n allen proberen te leiden: een leven van indijking en overzicht. In die zin zijn de mensen die de verhalen maken sowieso mensen die minder intellect en rede willen tentoonspreiden, die het louter rationele willen doorprikken. "Al lachend zegt de zot zijn waarheid", dat soort dingen. Een deel van het verhaal kan je dus best laten zien door de ogen van een kind of de zatlap of *nen simpelen tiep*. De mensen kweken daar sneller een bepaalde sympathie voor. Dat brengt je tegelijk ook iets verder van jezelf en op die manier kan je een situatie beter

overschouwen. Daarnaast is het leuke aan acteur zijn ook om iemand te spelen die zwaar onderhevig is aan de dingen die hij meemaakt door een bepaald gebrek aan 'intellect'. Al duizenden jaren lang is een acteur niets

“Ik wil heel graag nog eens met Van Looy samenwerken”

anders dan iemand die demonen probeert te bezweren en de angsten en de lusten van de mens belichaamt. Het is veel fijner om je daarin te laten gaan dan van een wijntje te nippen en een monoloog over de

beurssituatie af te steken.»

Veto: Hoe belangrijk is intelligentie voor u?

De Graeve: «Ik denk dat een gevoel-sintelligentie tien keer zo belangrijk is om de kwaliteit van een leven naar

boven te halen. Er zijn niet zoveel dingen die je als mens begrijpt. Puur op intelligentie leven, is niet genoeg. Het leven is zo eindig. Je moet in staat zijn om dat toch te bevatten en dan vooral met je hart te voelen,

begrijpen wanneer andere mensen de bocht maken. Zo kom je al heel snel bij een gevoelsmatige intelligentie die veel ruimer is dan het constant proberen te bespreken van zaken en alles zodanig uiteen te zetten zodat iedereen het kan begrijpen. Au fond valt er immers niets te begrijpen.»

SLIMSTE MENS

Veto: Nu het over intelligentie gaat. U zei ooit "Mij zul je nooit in de Slimste Mens zien". U zit toch in het nieuwe seizoen. Wat heeft Eric van Looy daarvoor moeten doen?

De Graeve: «Hij zal daar nog iets speciaals voor moeten doen! Eric is

gewoon blijven volhouden tot ik ja heb gezegd, sluwe vos als hij is. Hij gaat daar sowieso met iets over de brug moeten komen, een compensatie. Ik heb mij bijvoorbeeld laten vertellen dat Eric af en toe een Vlaams filmpje maakt...»

Veto: U wilt graag nog eens een rol in een blockbuster? Dat is de deal?

De Graeve: «Er is helemaal geen deal. Ik wil gewoon nog heel graag met hem samenwerken.»

www.kuleuven.be/shop

www.kuleuven.be/shop

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

novecento

KOM LUISTEREN NAAR DE
MUZIEK VAN DE 20STE EEUW
27 SEP - 20 OKT LEUVEN

Zeven topconcerten: het Belgische
debuut van een Cubaans meesterpianist,
Berlijns cabaret, een famous Frans
pianoduo, klavecimbel op nieuwe wijze...

www.novecentofestival.be

FESTIVAL VAN
VLAANDEREN
VLAAMS-BRABANT

Ticketlijn 016/300 900 Ticketbalie Tweebronnen
Stevige kortingen en gratis
UUR KULTUURconcert voor
houders Cultuurkaart K.U. Leuven

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

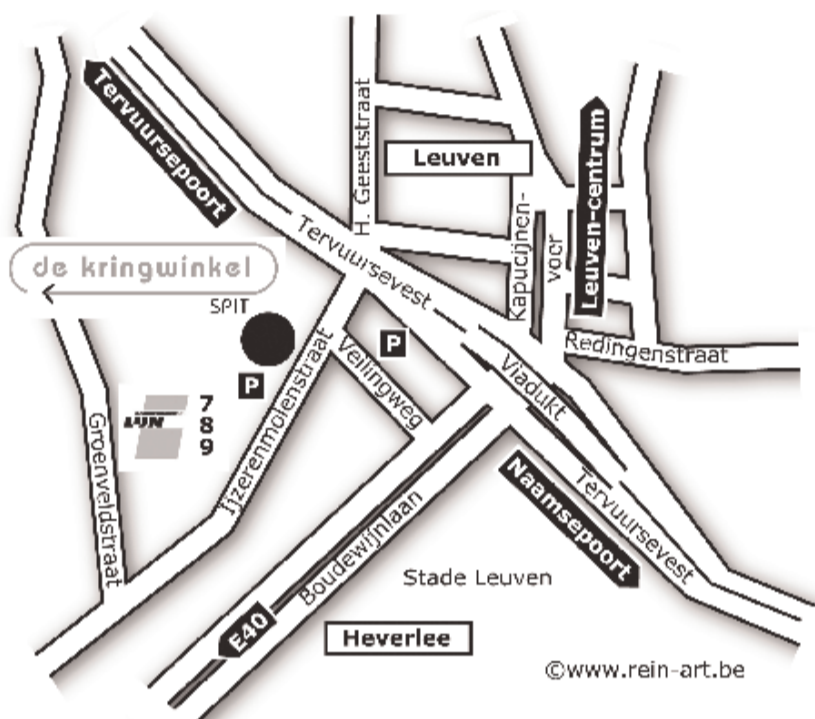
Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
 zat: 10 - 17u
 zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Tennis en squash-club **Lovanium**

Galgebergstraat 41
3000 Leuven

016/29 80 42

www.lovanium.com

Studentenactie!

1 uur squash voor de prijs van een halfuur

6 euro vòr 17u

(advertentie)

(advertentie)

Alma studentenrestaurants: The (m)eating place!

Den Alma

Alma 1, Tiensestraat 115, Leuven
 Alma 2, E. Van Evenstraat 2C, Leuven
 Alma 3, Steengroevelaan 3, Heverlee

Alma Resto's

Gasthuisberg (onderwijs en navorsing),
 Herestraat 49, Heverlee
 Pauscollege (Mensa), Hogeschoolplein 3,
 Leuven

Alma Cafeteria's

't Academisch Kwartier, Tiensestraat 41,
 Leuven
 De Spuye, Tervuursevest 101, Heverlee
 De Moete, Celestijnenlaan 200 P, Heverlee

Of op onze webstek www.alma.be voor meer info over adressen, openingstijden, menu, ...

TEGENDRAADS!

Ook via internet te beluisteren op
<http://radioscordio.be/luister>

(advertentie)

(advertentie)

WEL, de UNIVERSITAIRE WERKGROEP LITERATUUR EN MEDIA

Op niveau al 30 jaar praktische opleiding van auteurs, journalisten en mediadeskundigen.

Het eerste jaar start op donderdag 7 oktober 20u.
 (lokaal Soc. Wet., Van Evenstr.)

M.m.v. Kr. Bonneure (VRT), St. Coninx (filmregisseur), L. Defour (tv-drama),
 H. Devroe (WEL), prof. K. Deschamps (KUL), R. Van Cauwelaert (Knack), F.
 Van Oostende (VTM) en D. Verstraeten (VTM).

Tijdig inschrijven via 016/22.93.24 of uwlmwel@yahoo.com

WEL geeft ook het gelijknamige literaire tijdschrift uit en organiseert drie wedstrijden.

KULEUGEN

Maandag 5 juli 2010 — jaargang 36 — 2010-2011 — nummer 0 — www.kuleugen.be

Regeren, dat kan je leren! En formeren, dat kan je nog beter leren! Waar BDW nog een beginneling van de ergste soort is, is Veto reeds een oude rot in het vormen van regeringen. Gaarne, gul als we zijn, zullen wij hier uitgebreid advies met studentikoze inslag tentoonspreiden aan BDW. Ziehier, ziedaar, zie overal: de beleidsverklaring van de regering Veto I.

Waarde landgenoten,

Vanaf heden zal het Federale Parlement zitting houden op locatie, meer bepaald in een café naar keuze in onze aimabele hoofdstad. Bijgevolg zal de grootte van het Parlement variëren naar gelang het aantal stoelen dat de cafébaas in kwestie ons ter beschikking stelt. De kosten die we uitsparen voor het onderhoud van het Parlement zullen we investeren in het alcoholverbruik van de parlementariërs, dit om de originaliteit en creativiteit van de wetsvoorstellen te bevorderen.

Bovendien zal het Belgische Staatsblad vanaf heden worden ingekrompen tot een leesbare uitgave van amper 16 pagina's, opgeluisterd met wat reclame hier en wat geinige fotootjes daar. De naam 'Belgisch Staatsblad' verdwijnt ook in de vuilbak en wordt vervangen door het korte maar krachtige 'Veto'.

Verder stellen wij voor om de ambtswoning van de premier definitief te verhuizen naar het idyllische dorpje Reet, alwaar we voor de behuizing van de premier een rotatiesysteem zullen instellen tussen de 6873 inwoners, kwestie van de discretie omtrent bepaalde wetsvoorstellen totaal te garanderen door de journalisten van Het Laatste Nieuws op het verkeerde pad te zetten. Voor de communicatie tussen Brussel en Reet zullen een stuk of 100 fietsen worden opgevoerd uit de Dijle, kwestie van het vervoer 'groen' te houden!

Uw regering,

Veto I

P.S. (Als BDW dat wenst, willen we ook wel nadenken over een nieuw volkslied voor de nieuwe en nakende Belgische Confederatie. Dat zou dan een kleine mix worden van all-time evergreens zoals 'De Pastorale' van Nicole & Hugo, 'Arme Joe' van Noorkaap, 'Amsterdam' van Kris de Bruyne, 'Jennifer Jennings' van Louis Neefs en dat allemaal naadloos aan elkaar gemixt door Regi van Milk Inc.)

Wat is Kuleugen?

Goede vraag, lieve lezer. De K.U.Leuven kent u hopelijk.. Dat is de onderwijsinstelling waaraan u zich net heeft ingeschreven. Tenzij u voor een hogeschool heeft gekozen, waar an sich niets mis mee is.

In sommige opzichten heeft de K.U.Leuven veel weg van een Middeleeuws klooster. Een gemeenschap die veel kennis bezit maar er als een bloedhond over waakt. Hier gaan veel geheimen rond, midernachtelijke vergaderingen zijn legio. U, de student, is daar het slachtoffer van. U bent weerloos.

Gelukkig zijn er organisaties die u verdedigen. Of dat toch proberen. Zo is er VVS, de Vlaamse Vereniging voor Studenten. Dat is een bende dikke tsjeven die de hielen likt van het establishment en geilt op Marianne Thyssen. Dan is er de StAL, de Studentenraad van de Associatie Leuven, wat die precies doen, weet zelfs Rik Torfs niet.

Op een lokaler niveau is er LOKO, de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie. Dat is een kliek Brave Hendrikken met goede bedoelingen. Zij hebben bovenal peper nodig in hun reet. Veto wil die peper zijn maar Veto wordt bevolkt door intellectuelen met dikke nekken die vanuit hun ivoren toren neerkijken op de gewone student.

Daarom is de Kuleugen er. Om te verdedigen, te verstrooien, te informeren. Los daarvan is Kuleugen een meer dan aardige woordspeling op de K.U.Leuven. Veel beter dan "flauwe KUL. Dus: vanaf nu leest u de Kuleugen, is dat afgesproken?

Dit stukje wit papier
kergen we niet meer vol-
gehuld daarom staat
hier uitgelegd wat pre-
cies het probleem is.

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

LOOK-ALIKES

Seymour Skinner
van Springfield

Mark Waer
van Leuven

Squeaky Voiced Teen
van The Simpsons

Dennis De Zeeroover
van LOKO

Colofon |

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 37 - Extra nummer
Maandag - 5 juli 2010

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ruben 's Meiersstraat 5' Bruynooghe

Redactiesecretaris & V.U.:
Geert 'Costa del Thesis' Janssen
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:
Eline 'Milaan, Antwerpen of Kopenhagen' Van Eldere, Jelle 'Ergens in het zuiden van Spanje, maar wel in september pas. En niet zo lang. Om de batterijkes op te laden' Dehaen, Laurens 'de Walen' Cerulus, Pieter 'Neverland' Haeck, Sophie 'Mombassa'

Verreyken, Jens 'als alles goed gaat, naar Kiewit' Cardinaels & Linde 'Monte Viso' Smeets

Medewerkers deze week:
Andrew 'Buckingham Palace' Snowball, Bet 'Pukkelpop' Bosselaers, Brechtje 'Holland' Keulen, Caroline 'Timboektoetoe' Schroyen, Christine 'Libanon' Laureys, Daphne 'Kerkerade' De Wit, Eric 'Lourdes' Laureys, Filip 'Uragay' Tielens, Herlinde 'Hel' Hiele, Ide 'Paraguay' Smets, Jeroen 'Westvleteren' Deblaere, Jochem 'Zwarte Marokko' Thyssen, Kenji 'Siberië' Verstappen, Martijn 'Sint-Petersburg' Smiers, Matthias 't Stad' Adriaensen, Maud 'onder de kerktoeren' Oeyen, Miguel 'overal waar de meisjes zijn' Barrera, Mihai 'Polen' Stoica, Remy 'de eeuwige jachtvelden' Amkreutz, Sebastian 'ergens waar geen muizen zijn' De Witte, Thomas 'Groenland' Van Oppens, Wannes 'Graspop' Van Herck, Xavier 'Bij Pascalleke' Vankeirsbulck, Zoë 'Cuba' Schreurs & Joachim 'ne vieze coté' Beckers

Cartoons:
Laurens Cerulus

DTP:
Sophie Verreyken, Jens Cardinaels, Jeroen Deblaere, Maud Oeyen, Ruben Bruynooghe, Geert Janssen & Joachim Beckers

Eindredactie:
Jens Cardinaels & Linde Smeets

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Annelies 'telefoonboek' Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, moeilijk te splitsen dingen...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

RODE KROKODILLEN OVER HUN BIOTOOP

Au fond zijn er maar twee studentensteden in Vlaanderen. Ondanks het eeuwig gekibbel tussen hun inwoners telt er eigenlijk maar één ding: ze zitten allebei vol met sossen. Zijn alle 'rooien' een pot nat? We gokken van wel, maar gaven twee burgervaders toch nog eerlijkheidshalve de kans om het tegendeel te bewijzen.

RUBEN BRUYNOOGHE & LAURENS CERULUS |

Veto: Welke stad is het meest 'rood'?

Daniël Termont: «Hoeveel procent heb jij gehaald, Louis? 38,90? Ah, Leuven dan, he. Ik denk dat de studentenbevolking de dag van vandaag in het algemeen een afspiegeling is van de gehele bevolking. Wat men dus ook zegt over de verschillen, ik ken heel veel progressieve studentenverenigingen uit Leuven, maar rechts is ook heel actief in Gent. Je kan er moeilijk iets eenduidigs over zeggen, hoor.»

Louis Tobback: «Het is wel zo dat er in steden zoals Gent duidelijkere verschillen zijn tussen linksen en antiklerikalen en allerhande overtuigingen. Dan wordt het veel bitsiger. Zelfs aan de UCL is men vandaag veel heviger dan de laatste dertig jaar in Leuven. In Wallonië voelt men zich verplicht om zich af te zetten en te verdedigen tegen De Kerk, wat bijvoorbeeld in Leuven veel minder het geval is.»

Veto: Hoe was jullie studententijd eigenlijk?

Daniël Termont: «Ik ben niet naar de universiteit geweest. Ik ben altijd in het stedelijk onderwijsnet van Gent naar school geweest, in de arbeidsbuurten van de stad. In het hoger middelbaar onderwijs heb ik uiteindelijk een diploma A2 in boekhouden gehaald. Ik ben zoon van middenstanders en mijn moeder wist me te vertellen: "Doe maar boekhouden, dan kunt ge minstens zeggen wat het resultaat van uw werk is." Die opleiding is een algemene economische opleiding en is een goede basis gebleken in het leven.»

Veto: Heeft dit dan bijgedragen tot uw socialistisch engagement?

Daniël Termont: «Nee. Ik denk dat ik, als

zoon van middenstanders, zelfs eerder liberale inspiratie heb gekend. Op mijn veertiende ben ik dan bij de jong-socialisten terecht gekomen. Het is dus via de jongerenbeweging van de socialistische mutualiteit dat ik met politiek in aanraking ben gekomen. Onmiddellijk na school ben ik gevraagd om daar te gaan werken. Anders had ik de zaak van mijn vader, die vervoer met camions deed, waarschijnlijk voortgezet.»

OUBOLLIG

Veto: U, mr. Tobback, heeft zelf nogal sterke meningen over studenten. Hoe was u zelf als student?

Louis Tobback: «Een student in de jaren vijftig en zestig was iets anders dan een student vandaag uiteraard. Net voor ik begon aan de ULB, studeerde men daar in Germaanse met vijftien tot dertig per jaar af. In mijn jaar zaten we al met 200. Het was dus de explosie van de democratisering.»

«Ik was zelf nogal een buitenbeentje, ik leefde een beetje aan de zelfkant van de klas-sieke studenten. Toen ik aan de universiteit begon, was ik minstens een jaar ouder en had ik ook al wat dingen meegemaakt. Daarbij kwam ik tussen een franstalig publiek terecht, als germanist aan de ULB.»

Veto: Voor de rest netjes uw fiets gestald?

Louis Tobback: «Ik reed met de fiets naar het station, meneer. Alle dagen. Ik woonde toen in Leuven en toen waren er evenmin problemen als vandaag. Toen was de parking trouwens nog betalend, nu is die gratis. Toen deed ik dat omdat ik aan mijn fiets hield, nu doen ze dat niet omdat ze te lui zijn.»

Veto: Zijn studenten dan lui nu?

Louis Tobback: «Ik zal toch één oubollig ding zeggen: voor ons was een fiets duurder en bijgevolg duurbaarder. Je koesterde dat. Bijgevolg smeed je dat niet zomaar neer, met het risico dat het gestolen of beschadigd werd. Dus: ja, we letten veel beter op onze spullen dan vandaag. Dat heeft met welvaart te maken. Men denkt altijd dat dat een slogan is, maar wij waren geen waste society. Dingen hadden een waarde.»

Veto: En dat is door de welvaart verwaterd?

Louis Tobback: «Ik geloof dat het door de consumptie komt. Ik kan me vandaag nog altijd opwinden dat, na vijftien keer gebruikt te zijn, de kiescomputers verouderd worden verklaard en vervangen moeten worden. Dat is toch pure sjacherij, een bedrijf dat die dingen maakt en dat durft te verkondigen. Normaal gezien zouden die computers toch duizend keer moeten kunnen dienen? Maar ze zijn uit de mode, niet meer modern.»

Veto: U bent niet het prototype om met de blackberry rond te lopen?

Louis Tobback: «Nee.»

Veto: En u meneer Termont?

Daniël Termont: «(kijkt fronsend naar zijn Blackberry) Ik moet zeggen dat ik het volstrekt met Louis eens ben. Ik heb wel een laptop, een blackberry enzoverder. Ik win heel veel tijd door die dingen te gebruiken, bij-

voorbeeld om mails te doen. Maar men zegt me constant: "ge moet ne nieuwen ebben, hij moet vervangen worden". En waarom? "Ah ja, da is de regel. Anders loopt u de kans dat hij stilvalt." Dat is toch belachelijk.»

Louis Tobback: «Ik wil een misverstand uit de wereld helpen: ik ben daar niet tegen. Ik gebruik ze niet, maar dat heeft niets te maken met het ontkennen van het nut van die systemen. Waar ik het over heb, is de verspilling.»

Veto: Zien jullie het als een deel van jullie taak om die boodschap over te brengen naar de studenten?

Louis Tobback: «Het is niet onze taak om de studenten op te voeden. Maar de regels zijn de regels voor iedereen. Ik wens geen onderscheid te maken tussen studenten en a n d e r e n . Bijgevolg moet d e

“Zo samen op de foto, dat doen wij niet! Ik wil hem wel een keer ‘uitmaken’, maar dat is voor de volgende keer.”

student zich, in het geval van afval en consumptiegedrag, evenzeer gedragen als de rest. Ik ga niet proberen de populaireren uit te hangen door te zeggen: "Ach ja, we zijn allemaal jong geweest." Toen wij jong waren, betaalden wij ook de boetes.»

Veto: Het stadsbeleid moet voor een groot deel betaald worden door de inwoners van de steden en niet door de studenten. Is dat een groot probleem?

Daniël Termont: «Ik heb een veel groter probleem met diegenen die in de rand wonen, op de rand gaan slapen en voor alle andere zaken naar de stad komen. Om te zwemmen, om naar de opera te gaan, om onze straten kapot te rijden. Daar hebben we geen enkele, maar ook geen enkele return van. Bij de studenten zie ik het anders: daar is er een enorme return vanuit de universiteit. Wij zijn als stad Gent de vierde grootste West-Vlaamse stad. Er zijn massaal veel studenten die blijven hangen in Gent.»

«Wat ik wel zie de laatste jaren, is dat er meer en meer studenten een leefloon aanvragen.»

Louis Tobback: «Tot op heden hebben wij geen aanduiding dat er een toestroom is aan leefloners. Je moet een onderscheid maken tussen een normale stijging van leefloners en het fenomeen van studenten die thuis weggaan en alleen wonen.

«Een tweede kanttekening die ik wou maken: wij zijn Brussel niet. Ik vraag niet

eerst om de hoofdstad te zijn en alle administraties naar mij toe te trekken om dan te beginnen klagen over de pendelaars en geld te eisen ter compensatie. Wij zijn blij met de aanwezigheid en de voordelen van een universiteit. De universiteit in Leuven is goed voor 18.000 jobs. Dat betekent heel wat.»

Veto: Zou de student zijn burgemeester dan ook politiek verantwoordelijk moeten kunnen stellen voor zijn beleid?

Louis Tobback: «Ik heb daar persoonlijk geen probleem mee, maar om Elsschot te citeren: "Er staan tussen droom en daad veel wetten en praktische bezwaren." Je krijgt dat maar op één manier opgelost: door studenten te domiciliëren waar ze op kot zitten. Dan kan hij voor mijn part ook voor de gemeenteraad meestemmen. Het moet dan wel gepaard gaan met het belastingsplichtig zijn.»

«In Leuven is er een bijkomende moeilijkheid. In Gent zou je een groep van 25.000 verzuipen in een groep van 240.000. In Leuven zou er een derde van de kiezers bijkomen die tot één leeftijdsgroep behoren. Dat maakt het wellicht wat moeilijk.»

Daniël Termont: «De student zou moeten kunnen stemmen in de stad waar zij studeert en waar zij tien maanden per jaar verblijft, zeker. Het is echter ook een tijdelijke bevolking, hé. De studenten blijven ongeveer vijf jaar maar ze zouden kiezen over programma's en politici voor minstens zes jaar of zelfs over lange termijnprojecten.»

